

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 752

Ἔτος ΛΓ'.

Ἰούλιος 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 3628280

Ἑ γ υ ύ λ ι ο ς

Ὑπὲρ Σεισμοπλήυτων Θεσσαλονίκης

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 28.5.1978

Πρὸς

Τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ τὸν εὐσεβέστατον Λαόν
τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα,

Χάρις ὑμῶν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος παρ' ἡμῶν δι' εὐχὴ καὶ εὐλογία. «Ὁ δάθει σοφίας φιλόανθρωπος πάντα οἰκονομῶν καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμει» Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος Θεός, «ὃ ἐπιθέλει ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιεῖν αὐτὴν τρέμειν», ἐπληξεν, ὡς γνωστόν, διὰ σεισμοῦ, τμήμα τῆς φιλότατης ἡμῶν Πατρίδος, καλῶν πάντας ἡμᾶς δι' αὐτοῦ εἰς μετάνοιαν. Τὰ ὅσα συνέβησαν καὶ συμβαίνουν εἰς τοὺς

ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ πληγέντας ἀδελφοὺς ἡμῶν, εἶναι καὶ φοβερὰ προειδοποιεῖς διὰ πάντας ἡμᾶς τοὺς μὴ πληγέντας. Διότι αὐτὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν εἰς περιπτώσεις ἀπροσδοκῆτων δυστυχημάτων εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἐπὶ τῆς γῆς σωματικῆς παρουσίας Του, λέγει «ἐκεῖνοι οὐ δέκα καὶ ὀκτώ, ἐφ' οὓς ἔπεσον ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ καὶ ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, δοκεῖτε ὅτι οὗτοι ὀφείλονται ἐγένεσθαι παρὰ πάντας τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλὴμ, οὐχὶ λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοήσῃτε πάντες ὁμοίως ἀπολείσθη» (Λουκ. ΙΓ' 4). Πολλὰκις ὁμοῦς αἱ θεωρητικαὶ προέρχονται ἐκ λόγων παιδαγωγικῶν δι' ἡμᾶς, δι' ὃ καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος γράφει μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς «ὅτι γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα ὅτι παραδέχεται.» (Ἑβρ. ΙΒ' 5).

Ἐπειδὴ δὲ ἀνεξερευνήτητα (εἶναι) τὰ κρίματα Αὐτοῦ καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ Αὐτοῦ, τίς γὰρ ἔγνω γοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος Αὐτοῦ ἐγένετο;» (Ρωμ. ΙΑ' 33), ὀφείλομεν εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις νὰ δεικνύωμεν ἔμπρακτον ἀγάπην πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφοὺς ἡμῶν, προσπαθοῦντες νὰ ἀναικουφίζωμεν τοὺς ψυχικοὺς καὶ σωματικοὺς πόνους τῶν δοκιμαζομένων.

Οἱ διὰ τῶν προσφάτων σεισμῶν πληγέντες ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἔχουν ἀνάγκη νὰ βοηθῶνται. Ἀπὸ τῆς μᾶς στήριξης εἰς τὴν ἄλλην εὐρέθησαν εἰς τοὺς δρόμους, μὴ ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ποὺ κλίνει. Γέροντες καὶ ἀσθενεῖς, χήραι καὶ ὀρφανὰ, πάντες οἱ δοκιμασθέντες ὁδύρονται τὴν συμφορὰν τῶν, εὐρισκόμενοι ἐν ἀπογνώσει. Δὲν μᾶς συγκινεῖ ἡ τραγωδία τῶν; Πῶς τότε ἡ ἀδελφικὴ μας πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη; Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα διὰ τοῦ στόματος τοῦ Θεοκλήρουκτος Παύλου μᾶς ἐπιτάσσει: «Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμιῶν ὡς συνδεδεμένοι τῶν κακοχοουμένων ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σῶματι» (Ἐφ. ΙΙ' 3) καὶ ἀλλαχοῦ: «...ταῖς χρεῖαις τῶν Ἀγίων (ἀδελφῶν Χριστιανῶν) κοινοῶντες... χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαίοντων» (Ρωμ. ΙΒ' 13).

Πλὴν ὁμῶς, τῆς προσφάτου ταύτης συμφορᾶς ἀν-

τιμεσιπίζομεν ὡς Ἔθνος καὶ ὡς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὰς κρισιμωτέρας ἡμέρας τῆς ἱστορίας μας.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

Πρόσχωμεν! Στώμεν καλῶς.

Μόνον ἡ εἰς τὸν Θεὸν ἐν μετανοίᾳ ἐπιστροφή μας, καὶ ἡ σύσφιξις τῶν δεσμιῶν τῆς ἀμοιβαίας ἀδελφικῆς ἀγάπης δύνανται νὰ μᾶς σώσουν.

Τῆς πρὸς τοὺς πληγέντας δὲ ἀδελφοὺς ἡμῶν ἀδελφικῆς ἀγάπης πρῶτον δείγμα ὅς εἶναι ἡ περιφορὰ δισκοῦ εἰς ὅλους τοὺς ἱεροὺς Ἰναοὺς τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, μὲ ἀξιόλογα χρηματικά ποσὰ ἢ ὅποια θὰ γίνῃ τὴν 10) 23) Ἰουλίου 1978, τὸ πρῶτον τῆς δισκοφορίας νὰ κατατεθῇ εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐπὶ ἀποδείξει καὶ εἰς τὸν Λογαριασμὸν «Γ' ΠΕΡ ΤΩΝ ΣΕΙΣΜΟΠΑΛΗΚΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ». Ἐπίσης ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ καταθέσουν μεγαλύτερα χρηματικά ποσὰ, δύνανται νὰ τὰ καταθέσουν ἐπὶ εἰς τὰ Γραφεῖα ἐπὶ ἀποδείξει καὶ εἰς τὸν αὐτὸν Λογαριασμὸν.

Ἐδελπιστῶν εἰς τὴν διὰ τὸν Θεὸν πρὸς ἡμᾶς ὑπακοήν σας ἐπευλογῶ ὑμᾶς πατρικῶς

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΑΓΓΕΛΙΟΣ

Θεηγόρος Ἀπόστολος Παῦλος

Ὁ Ἀγὼν διὰ τὴν ἀθανασία

Κατωτέρω παραθέτομεν περιληπτικῶς, ὅπου ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐπιστολάς, ἀναπτύσσει τὴν ἀφθαρτὸν κληρονομίαν.

Ὅπως λέγει: «...ἀπόθεσθαι οὖν ὑμᾶς κατὰ τὴν πρότεραν ἀνατροφὴν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης, ἀνενοῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοός ὑμῶν καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα, ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Ἐφ. δ' 22-24).

Καὶ πάλιν λέγει «...Μὴ πλανᾶσθε Θεὸς οὐ μνητερίζεται ὁ γὰρ ἐάν σπεῖρῃ ἄνθρωπος τοῦτο καὶ θερίσει, ὅτι ὁ σπεῖρων εἰς τὴν σάρκα ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν, ὁ δὲ σπεῖρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον» (Γλ. στ' 7-8).

Διὰ τοῦτο ἀλλαχοῦ ἀποφάνεται: «...Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν καὶ τὴν πλεονεξίαν ἧτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία, δι' ἣ ἀρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Κλ. γ' 5-6).

Ἐξ αὐτῶν διακηρύττει ἐν ῥήματι, «...Τοῦτο δὲ μέγετε ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ οὐ

δύναται κληρονομῆσαι, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ» (Κορ. Ο' ιε' 5).

Δι' ἣ καὶ παραίνεσιν ποιεῖ λέγων, «...πνεύματι περιπατεῖτε καὶ ἐπιθυμία σαρκὸς οὐμὴ τελέσῃτε» (Γαλ. ε' 16).

Συνεχίζει ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ τὴν παραίνεσιν αὐτοῦ: «...Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τὸ πνεῦμα, τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκὸς, ταῦτα ἀντίκεινται ἀλλήλοις...» (Γλ. ε' 17).

Ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγει, «...τὸ γὰρ φρόνημα τῆς σαρκὸς θάνατος, τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος ζωὴ καὶ εἰρήνη...» (Ρωμ. η' 6-8).

Διὰ τοῦτο συμβουλεύει ὡς κάτωθι: «...Μὴ οὖν θαυσιλεύετε ἢ ἀμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ...» (Ρωμ. στ' 12).

Ἐν πέρατι, εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον γράφει, «...τὰ γὰρ ὀφθόνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν...» (Ρωμ. στ' 23).

Καὶ πάλιν λέγει, «...ἡ ἀγνοεῖται ὅτι ὅσοι ἐβωπτι-

Γιά τήν Νεολαία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Κρατήσατε ἀβεβεστην τήν Λαμπάδα

Τὸν μῆνα Ἰούνιον καὶ Ἰούλιον παρουσιάζονται πολλὰ νεανικά ἀναστήματα τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡρωϊκά, γενναῖα, ἀλύγιστα, ποὺ μαρτύρησαν γιὰ τὸν Χριστὸν καὶ τῶρα ἀπολαμβάνουν τὴν μακαριότητα τῶν Οὐρανῶν, μακριὰ ἀπὸ τὴν πεζότητα καὶ τὴν ἀβεβαιότητα τῆς παρούσης ζωῆς. Ὅλα αὐτὰ τὰ μεγάλα νεανικά ἀναστήματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, συγκεντρωμένα γύρω ἀπὸ τὸ Τρόπαιον τοῦ Θριάμβου, μὰ καὶ τοῦ σκληροῦ τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀγῶνος Ἱερὸν Λάδαρον μᾶς προσκαλοῦν καὶ μᾶς φωνάζουν: «Μηχανταὶ ἡμῶν γίνεσθε, καθὼς καὶ ἡμεῖς Ἰησοῦ».

Αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν καὶ τὴν παρώτρυνσιν πρέπει ἰδιαίτερώς νὰ ἀκούσουν τὰ νειῶτα τὰ δικά μας, στὰ χέρια τῶν ὁποίων παραδίδεται ὁσιμέραι ἡ λαμπάδα τῆς Πίστεως καὶ ἡ ἱερὴ φλόγα τῆς δράσεως. Γιατί ὁ νέος εἶναι ἀναπόσπαστος μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὑποχρεοῦται νὰ λαμβάνῃ μέρος σὲ όλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς Τῆς, τὴν λατρευτικὴν, τὴν μορφωτικὴν, τὴν ἀγωνιστικὴν, ἐκεῖ ποὺ διαφαίνονται κίνδυνοι ἀπὸ ὑπόβλους * ἐμφανεῖς ἐχθροῦς τῆς.

Γιατί ὁ νέος εἶναι τὸ καύχημα τοῦ παρόντος καὶ ἡ ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ὁ νέος, μὲ τὸν παλμὸν τὸν ἀκράτητον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ του, τὴν δυναμικότητα τῆς νεότητός του, τὴν φυσικὴν του εὐτολμίαν καὶ ἀγωνιστικότητα καὶ πρὸ πάντων, μὲ τὴν θαθεῖα πίστιν του πρὸς τὸν Χριστό, τὸν ἀληθινὸν καὶ ΚΑΤ' ΕΞΟΧΗΝ ΦΙΛΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΝ (ΤΙΧΑΜΕΡ ΤΟΘ) βοηθὰ ἀποτελεσματικά.

σήμεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτισθήμεν, συνατάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτισματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥστερ ἡγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν...» (Ρωμ. στ' 3).

Ἐκ τούτων κατηγορηματικὰ προτρέπει οὕτω: «...Ἄρα οὖν ἀδελφοί, ὀφείλεται ἐσμέν, οὐ τῇ σαρκί, τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν' εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε μέλλεται ἀποθνήσκειν εἰ δὲ Πνεύματι, τὰς πράξεις τοῦ σώματος θανατοῦτε ζήσονται ὅσοι γὰρ Πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοι εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ (Ρωμ. η' 12).

Καὶ διὰ τὴν δόξαν τῆς ἀθανασίας ταῦτα λέγει, «...οὓς δὲ πρῶτισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσεν, οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε...» (Ρωμ. η' 30).

«Πατερικὸν Χειρόγραφον»

στὴν συνέχισιν τῆς δόξης τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ στὸν καλλίτερον συντονισμὸν τῆς δράσεώς Τῆς. Γιὰ τὸν Χριστιανὸν νέον, τὸν νέον ποὺ ζεῖ στὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἱνγαστοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκογενειάρχου, ὁ Χριστὸς μας εἶναι τὸ ΤΕΡΜΑ τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, εἶναι ὁ Χριστὸς τὸ Κέντρον τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ποὺ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐγένε ἀνθρώπος καὶ ἐκκλινεν τοὺς Οὐρανοὺς καὶ κατέβηκε στὴν γῆ, γιὰ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον, κάθε ἀνθρώπον, στὰ Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ.

Χρειάζεται λοιπὸν νὰ σκεφθῇ ὁ σημερινὸς νέος μας, τὸ παιδί μας ποὺ ζεῖ σὲ οἰκογένειαν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον, πῶς σὲ λίγο θὰ πάρῃ στὰ χέρια του τὴν σκυάλην ἐκείνη, ποὺ κράτησαν μὲ τόσον ἡρωϊσμὸν καὶ τόσον ἐνθουσιασμὸν, πατέρες καὶ παποῦδες καὶ πρέπει νὰ φανῇ ἀντάξιος συνεχιστὴς τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἁξίας αὐτῶν. Μάλιστα στὴν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν τόσο καὶ τόσο κοινωνικῶν ἀθεϊστικῶν καὶ ὀλισθητικῶν ρευμάτων, ὁ νέος μας βρίσκεται σὲ δίλημμα καὶ πολλὰ ἐρωτηματικά. Ἀλλὰ στὰν πιστεύσῃ ὅμως, πῶς οἱ χαρὲς καὶ οἱ λύπες, ἀκόμη οἱ ἀγωνίες μας καὶ οἱ πόθοι μας θρῖσκουν τὴν ἀνάλογη ἱκανοποίησιν, ἢ ἀνταπόκρισιν μονάχα στὸν Χριστὸν κοντὰ καὶ μόνον ἀπὸ Ἐκεῖνον, τότε δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νοιώθῃ ἐνδόμυχον τὴν ἀνάγκην νὰ εἶναι ἐνωμένος μαζὺ Τοῦ κάθε νέου.

Νέοι καὶ νέες τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος, σὲ σὰς ἀπευθύνονται οἱ λίγες αὐτὲς γραμμίδες. Κλείσατε ἢ αὐτιά σας σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ποθεῖν καὶ λαχταροῦν νὰ σὰς δοῦν νὰ ζῆτε μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Χριστοῦ ποὺ σὰς ἀγαπᾷ εἰλικρινά. Κρατήσατε φηλά πολὺ φηλά καὶ ἀσβεστη τὴν λαμπάδα τῆς Πίστεως!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Σύνοδος, καθηκόντως καὶ πρὸς ἄσιν τυχόν παρερμηνειῶν, δηλοποιεῖ διὰ τῆς παρούσης ὅτι, οὐδὲν δημοσίευμα δεσμεύει ταύτην ἢ ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις αὐτῆς, ἐφ' ὅσον δὲν ἔπυχε ταῦτο, πρὸ πάσης κακλοφορίας, τῆς σχετικῆς ἐγκρίσεως καὶ εὐλογίας ἐγγράφως ἢ δὲν ἐσημειώθη ἐν μέρει ἢ ἐν ὅλῳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Ὁργανον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Πνευματικαὶ διδασκαί

Ἡ Φιλαργυρία

„Οὐδεὶς δύναται δυοὶ κυρίοις δουλεύειν....“

Εἶναι ἀμφανέστατο πῶς ὁ Κύριος προστάζει τὴν ὁδὸν τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ χαράξωμεν καὶ νὰ ἀκολουθήσωμεν χωρὶς παρεμβολὰς καὶ δισταγμοῦς.

Διότι ὑπάρχει ὁ δρόμος τοῦ Σταυροῦ, τῆς Θυσίας καὶ τῆς Ἀγάπης καὶ ὁ ἕτερος τοῦ κόσμου τούτου τῆς δόξης καὶ τῆς φιλαργυρίας.

Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία καὶ καλῶς τοῦτο λέγει, ἐπειδὴ αὕτη εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς ἐλεημοσύνης.

Εἰς τὴν ἐλεημοσύνην σκορπίζεις ὅ,τι ἔχεις, ἐνῷ εἰς τὴν φιλαργυρίαν ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἀγωνίζεται νὰ συνάξῃ ὅλικά ἀγαθὰ, πλὴν δὲν εἶναι τὰ πλάϊ τῆ ὁδοῦ συγκεντρώνει ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος, εἶναι ἡ πύρινη φλόγα ποὺ καίει τὴν καρδιά του, διὰ τὰ μάταια ταῦτα πράγματα ἐνῷ ἔπρεπε ἡ καρδιά αὐτοῦ νὰ φλογίζετο ἀπὸ ἔργα ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν συνάνθρωπόν του.

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος θέτει εἰς τὴν καρδίαν του, τὴν πύρινη φλόγα τοῦ πλούτου καὶ τῆς χλιδῆς μεγάλο κακὸ πράττει, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον χωρίζεται ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἐκ τούτου τοῦ χωρισμοῦ ὁδηγεῖται εἰς τὸν δρόμον τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀδικιῶν καὶ ὄχι τῶν ἀρετῶν.

Ἀδιαφορεῖ ὁ ἄνθρωπος πλέον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτῆς καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν καλὴν του διαβίωσιν, διὰ τὴν διασκέδασίν του, ὅπως ἐπίσης ἀδιαφορεῖ καὶ διὰ τὸν συνάνθρωπόν του, διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, διὰ τὰ προβλήματα αὐτοῦ, γενόμενος σκληρὸς καὶ ἀνελεήμων.

Ἐξ ἁλλου, ὁ φιλάργυρος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, σβήνει τὴν πίστιν του, ἐπειδὴ αὕτη εἶναι διάφορος τῶν πράξεων του, ἄλλωστε καὶ ὁ Κύριος ἐμήνυσε λέγων «τοὺς χλιαροὺς θὰ τοὺς ἐμμέσω...», ὅπου ὁ τοιοῦτος ὡς ἐκ τῶν πράξεων του, ἀποξενοῦται τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ ἐγκολπώνεται τὸν κόσμον τούτον καὶ ἀγκαπὶ τὴν φεύτικὴ καὶ πρόσκαιρον ζωὴν.

Οὕτω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὁ τοιοῦτος χλιαρὸς φευδο-χριστιανός, σπίλνει ψυχικά, πορῶνεται καὶ δουλεύει εἰς τὸν Μαμμωνᾶ καὶ ὄχι εἰς τὸν Κύριον.

Ὁ Θεὸς φεύγει μακρὸθεν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον ὁ ἄνθρωπος φεύγει μακρὰ ἀπ' τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς νόμους ὅπου προστάζει ὁ Κύριος.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄρχεται ἡ συνείδησις

του νὰ γίνεται ἀμβλεία καὶ ἀπὸ καλὸς Χριστιανὸς μετατρέπεται εἰς ἕναν καλὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ὑπάρχουν μερικές καὶ ἐλάχιστες θάσεις ἀρετῶν κεκρυμμένες.

Ἐν ταῦτοις, ὅταν παρέλθουν τὰ χρόνια, ἄρχεται τὸ πνεῦμα τούτου τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν φοβεῖται τὸν Θεόν καὶ ἡ καρδιά του δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ἀμφιβάλλει διὰ τὰ λόγια τῶν Ἀγίων, τῶν Πατέρων, τῶν Συνόδων καὶ τότε μέγας κίνδυνος πνευματικὸς ὀρθοῦται, ὁ κίνδυνος τοῦ πνευματικοῦ θανάτου, ἐπειδὴ ἐπέρχεται τὸ φῶς πνευματικὴ καὶ παράλυσιν δι' ὃ καὶ κίνδυνος σωτηρίας.

Αὕτη ἡ ἐπικίνδυνη ζωὴ τῆς φιλαργυρίας, ὁ δοῦλος ὁ λεγόμενος πρόσδος καὶ πολιτισμός, κρύπτει τὴν παραφροσύνην, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀμελείκτα εἰς τὴν Ἀποστασία.

Ἡ σημερινὴ ἐποχὴ καὶ ὁ αἰὼν τὸν ὅποιον διανύομεν εἶναι ἀκριβῶς ὁ αἰὼν τῆς παράφρονος ἀποστασίας.

Οἱ δράκοντες καὶ οἱ δαίμονες τοῦ κόσμου τούτου βρυχῶνται καὶ τὰ πνεύματά των ἀκάθαρτα, ρυπαρά, συχαμένα, πολεμοῦν τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πολεμοῦν τὸ πνεῦμα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ εὐθέως θεωροῦν κατὰ τῆς Ἁγίας Μητρὸς Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐν ταῦτοις, τοῖμοὺν καὶ ὁμιλοῦν περὶ ἀγάπης, τὴν ὅποιαν ἐννοοῦν ἀπεθῶς, ἄνευ ὑποταγῆς εἰς τοὺς Θεῖους Νόμους καὶ Ἐντολὰς.

Ἀλλὰ ἀλλοτρίον εἰς τοὺς τοιοῦτους, ἐὰν συμβῇ καὶ ἀπωλέσουν τὰ ὅλικά των πλοῦτη καὶ τὰ ὀφέλη.

Τότε ἄρχεται ἡ ὁδὸν καὶ ἡ πίκρα καὶ ἡ στενοχωρία τότε ἄρχεται ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος καὶ γίνεται κακός. Ἡ καρδιά του σφίγγεται, τὸ πνεῦμα του ἀγωνιᾷ, καθίσταται ἀκαρδὸς, ἀστοργὸς καὶ σκληρὸς.

Προσπαθεῖ νὰ διαφύγῃ καὶ γίνεται ὑπόουλος, μοχθηρὸς, κακίτροπος, πεισμων ἢ ἄλλως ἕως σατανᾶς καὶ διάβολος, ὅπου δύναται νὰ πατήσῃ ἐπὶ πτωμάτων.

Διὰ ταῦτα τὴν φιλαργυρίαν ἄς νεκρώσωμεν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἄς ἐνδυσθῶμεν, ὅτι αὕτη γλυκεία καὶ φιλόστοργος, ἀνεκτικὴ καὶ ἀκακος, εὐθεία καὶ καλὸτροπος εἰς τὰς ἀρετὰς ἐδρεῖ καὶ τὴν σωτηρίαν οἰκονομεῖ κατὰ τὸ μέτρον τῆς Πιστεως.

Πνευματικά κατακτήσεις του αγώνος μας

“ΔΙΑΒΑΣ ΕΙΣ....ΒΟΗΘΗΣΟΝ ΗΜΙΝ,,

Υπάρχουν πολλά γεγονότα στην Ιστορίαν του Έθνους μας της Θρησκείας μας, της οικογενείας μας, που έχουν μείνει φωτεινά όρόσημα στην πορείαν του έθνους μας, για να καταγράφουν και φωτίζουν τον δρόμον μας και για να υπενθυμίζουν στις επιγιγνώμενες γενεές την θείαν κληρονομία που φέρουν επί των όμων τους. Γιατί ποιος θα ξεχάσει την, κατά θείαν παραχώρησιν, θριαμβευτικήν πορείαν του Μεγάλου Ἀλεξάνδρου της Μακεδονίας, τὸ έτος 334 π.Χ., πρὸς τὰ ὅρια τῆς Ἀσίας ὅς και ἦταν Πρόδρομος τοῦ Χριστιανισμοῦ γιὰ ν' ἀνοίξη τὸν δρόμον σ' αὐτὸν μετὰ τὴν διάδοσιν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἔτσι ὥστε οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ Θεοδράμοι αὐτοὶ Ἀγγελοὶ Κυρίου, νὰ εὐρουν ἑτοιμὸν τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην ἐπιτυχίαν στὸ σωτήριο ἐργον τους.

Σχεδὸν ὕστερα ἀπὸ τριακῶσια χρόνια, ἀκολουθεῖ ἀντίθετον πορείαν, τὸ έτος 51 μ.Χ. ἀπὸ τὴν Ἀσίαν (Τρωάδα) πρὸς Μακεδονίαν (Φιλίππους) ὁ Μέγας Ταρσεύς, ὁ Οἰκουμενικὸς καὶ Παγκόσμιος Χριστοκλήρυς ὁ Πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα, ὁ Θεὸς Παῦλος, μετὰ τὴν ἀλησμόνητην καὶ συγκλονιστικὴν ἐκείνην πρόσκλησιν: «Διαβάς εἰς Μακεδονίαν, βοήθησον ἡμῖν»...

Κατὰ τέτοιο μορφοῦμε νὰ ποῦμε, συνέδη —συγκινητικὸ καὶ σωτήριο— μετὰ τὴν φωνὴν προσλήψεως ἐκ Πορτογαλλίας μετὰ τὴν θερμὴν παράκλησιν ποῦ ἔκαμαν πεντακῶσις ἐβδομήντα ἔξη (576) οἰκογένειες τῆς χώρας αὐτῆς, πρὸς τὴν Σεπτὴν Ἠγείαν τοῦ Ἱεροῦ μας Ἰλγώνος. Ζητώντας πνευματικὴν υἱοθεσίαν καὶ πλήρη πνευματικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐξάρτησιν ἐξ Αὐτοῦ.

Καὶ ἦταν ἀρκετὸ νὰ ὀν κανεῖς τὴν ἀντιπροσωπεῖαν ποῦ ἦλθε, ἀποτελουμένη ἀπὸ 4 ἐπιφανῆ καὶ καταφανῶς καὶ ἐκδήλως εὐσεβῆ καὶ λίαν μορφωμένα πρόσωπα, κατέχοντα πλείστες πανεπιστημιακὰς περὶ γνημνές, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὸν ἱερὸν πόθον καὶ τὴν ἀγγὴν διάθεσιν τοῦ εὐσεβοῦς αἰτήματός των.

Μὲ φυσικὴν καὶ ἀνεπιτήδευτη ταπεινότητα (καὶ οὐχὶ κοῦφια καὶ ἄχαρη ταπεινολογία) παρουσιάσθηκαν ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων μας, γεγονὸς ποῦ ἀπεδείκνυε τὴν ἀγνότητα καὶ καθαρότητα τῶν προθέσεων των. Ὅτι δηλαδὴ, ἀναζητοῦσαν κατόπιν μακροχρόνιου ἐρεῦνης, τὴν γνησιότητα τῆς Πίστεως καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των. Καὶ ὁμολογουμένως θὰ ἐνοιωθεῖς ΕΝΤΡΟΠΗ ΚΑΘΕ ΚΑΧΥΠΟΙΗΤΟΣ ποῦ θὰ τολμοῦσε νὰ σκεφθῇ κάπως διαφορετικὰ καὶ ὕστερόβουλα γιὰ τὸν ἱερὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεως αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν καθόλου ἡθικὴν ὑπόστασιν καὶ αξιοπρέπειαν αὐτῶν. Γι' αὐτὸ, ὅταν μετὰ δάκρυα ἐζήτησαν

ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἠγείαν μας τὴν πνευματικὴν των ἐξάρτησιν καὶ προσέθησαν εἰς γραπτὴν ὁμολογίαν Πίστεως καὶ ἀπόπτωξιν πάσης αἵρέσεως καὶ πλάνης, ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐνοίωσε ὑποχρέωσιν Τῆς καὶ καθήκον Τῆς νὰ ἀγκαλιάσῃ πατρικῶς τὰ νέα πνευματικὰ Τῆς τέκνα καὶ νὰ δοξολογήσῃ τὸν Κύριον διὰ τὴν οὕτως ἐξοικονόμησιν τῶν πραγμάτων.

Ἀλλὰ ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ φωνὴ «Διαβάς... βοήθησον ἡμῖν», ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Σεπτὴν μας Ἠγείαν, ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἀπὸ ἄλλα γεωγραφικὰ μῆκη καὶ πλάτη τοῦ κόσμου. Καὶ εἶναι φωνὴ κουρασμένων καὶ ἀηδιασμένων ψυχῶν ἀπὸ τὴν ἀφόρητον θρησκευτικὴν πλάνην καὶ ζητοῦν τὸ Ἀληθινὸν Φῶς καὶ τὴν ἀνόθευτον Πίστιν.

Διὰ τοῦτο ἀκριδῶς ἡμεῖς οἱ συνεχιστὰ καὶ δαδούχοι τῆς Πατρῶς Πίστεως, ὡς φαινόμεθα καὶ ὡς ΕΙΜΕΘΑ ΛΕΙΟΙ ΣΥΝΕΧΙΣΤΑΙ ΑΥΤΗΣ,, ἀλλὰ καὶ ἄξιοι τῆς προσγενομένης ταύτης τιμῆς, ὥστε δι' ἐνὸς ΓΝΗΣΙΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟῦ ΒΙΟΥ, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης, νὰ ἀποδεικνυόμεθα φωτεινὰ παραδείγματα γιὰ τοὺς προσερχομένους εἰς τοὺς κόλπους μας, ὥστε ἔτσι, νὰ δοξάζεται ὁ ἐν Τριάδι Θεὸς ἡμῶν καὶ νὰ μεγαλύνεται καὶ θριαμβεῖ ἡ ἀγιωσύνη τοῦ Σωτῆρος μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα συνειδητὰ καὶ δραστήρια, ἐν καθαρότητι ψυχῆς, μέλη. Εἴθε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ ἕως πρὸς 8-νημῶντος εἰς ἀρίστην ἀλλαγὴν κοινῆς τῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἐπιστάλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ἕως ἀμεσητάτης ἀποστολῆς τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ἑαυτὸν προορίζοντα τὸ ἀποσταλλόμενον χρημῶμα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἡ ἀσωτεία καὶ ὁ 20ος Αἰὼν

Εἶναι εἰς ἑλοὺς γνωστὴ ἡ περικοπὴ τοῦ Ἀσώτου, ὅτε οὗτος ὁ Ἀσώτος ἐγκατέλειπε τὴν πατρικὴν στέγην, παραλαβὴν τὴν περιουσίαν, τὴν ὅποιαν κατεσπτάλησεν εἰς ἀσωτείας. Ἐπειτα ἐκ τῶν κακοχυῶν, ἐλθὼν εἰς Μετάνοιαν, λέγει ἐν τῇ ἐπιστροφῇ αὐτοῦ: «Πάτερ, ἤμωρον εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου... καὶ εὐθὺς ἀμέσως εἰς τὸ ἄχρον τῆς μεταμέλειας συμπληρώνει «...οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου...»

Ἐν τούτοις, ἡ πατρικὴ εὐσπλαχνία καὶ στοργὴ εἶναι ἐκδηλὰς εἰς τὴν παραβολήν, ὅπου ὁ πατήρ ἐναγκαλιζόμενος τὸν Υἱὸν αὐτοῦ λέγει: «Οὗτος ὁ Υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησεν... ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη...».

Ὅντως, οὗτος ὁ Ἀσώτος νεκρὸς ἦτο, ὅπου ἐκλείσσε εἰς τὴν καρδίαν του, τὴν Παρακοήν, τὴν Ἀποστασίαν, τὴν Ἀνυπαταγὴν καὶ ἐπορεύθη κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀκολασίας, παραδιδόμενος εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ εἰς τὸν θούριον τῆς ἀσωτείας, δι' ὃ καὶ ἐξομολώνεται τοῖς κτήνεσι καὶ ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἐσωτερικὴν λαμπρότητα, ὅμοιος ὁμοίῳ τοῖς χοίροις γενόμενος.

Ἰδοὺ ὅμως καὶ ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Πατρὸς ὅστις ἐναγκαλιζέται τὸν ἀκάθαρτον καὶ ἄτιμον Υἱὸν του, ἐν τῇ εὐκρινεῖ μετανοίᾳ αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ ἄχρον τῆς μεταμέλειας.

Ἀλλοστε αὕτῃ ἡ Πατρικὴ στοργὴ ἐκ τῶν προτέρων ἐκδηλουμένη, φέρεται εἰς τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὅτε οὗτος παρεχάλει τὸν Πατέρα αὐτοῦ «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς...», δηλονότι τοὺς μετανοούντας καὶ ἀσώτους ἐπιστρέφοντας ἀνθρώπους, δι' ὃ καὶ ὁ Πατήρ, παραδίδει εἰς τὸν Υἱόν, τὸ Αἰώνιον Κριτήριον, διὰ τοὺς μετανοούντας ἢ τοὺς ἐν Ἀσωτείᾳ παραμένοντας παρήκουντας καὶ ἀσεβεῖς.

Τὸ ἴδιον Πατρικὸν πνεῦμα στοργῆς ἔχει καὶ ἡ Ἀγία καὶ Ἀμωμήτος Ἡμῶν Ἐκκλησία, ἡ ὅποια δέχεται εἰς τοὺς κόλπους της, τοὺς μετανοούντας ἀσώτους, τοὺς ὁποίους οἰκονομεῖ ἐν πνεύματι Ἀγάπης.

Τὰ σήματα καὶ αἱ αἱρέσεις καὶ αἱ ἀποστασίαι, εἶναι κοινὰ τινὰ τεράστια ἀνθρώπων, τὰ ὅποια ἐξήλθον τῆς νοητῆς μάνδρας καὶ πορεύονται ἄνευ μετανοίας, ὡς ὁ Ἀσώτος τῆς Περικοπῆς.

Ἰδιαίτερα ἡ σημερινὴ ἀποστασία τοῦ Αἰῶνος μας κατὰ μὲν τὴν ἐξωτερικὴν αἰτίαν, φέρεται παρήκουντος, ἐπειδὴ ὑποπίπτει εἰς τὰ ἐπιτήμια τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, δίχως μετάνοιαν, κιννοταμοῦσα καὶ ἀλυνόγουσα Αἰωνίους Νόμους, ὅπου ἀφοροῦν τὰ λειτουργικά, τὰ τυπικά, τὰ ἱερά καὶ δαῖα τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀμωμήτου Ἡμῶν Πίστεως.

Ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ αἰτία τῆς Ἀποστασίας καὶ τῆς πνευματικῆς ἀσωτείας, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Αἰὼν μας,

ὁ ὁποῖος παρέσυρε μὲ τὴν πρόδον καὶ τὸν πολιτισμὸν τοὺς ταλαίπυρους τῆς Ἀποστασίας ἀνθρώπους.

Οὕτω ἡ ἀποστασία, ἐνέκρεισε εἰς τὴν καρδίαν της, τὸν Αἰῶνα μας, συνεπῶς τὰ πλοῦτη, τὴν δόξαν, τὸ χρῆμα, δι' ὃ καὶ ἐγένετο χλιαρὴ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποπέσῃ εἰς παρακοήν, νὰ ἐξέλθῃ τῆς νοητῆς μάνδρας καὶ νὰ πορεύεται κατὰ τὴν καρδίαν της, ὡς ὁ Ἀσώτος Υἱὸς ἄνευ μετανοίας.

Τὸ ἔργον τῆς Ἀποστασίας διαμένουσα εἰς πνευματικὴν Ἀσωπείαν εἶναι φοβερόν ἐπειδὴ ἐγκατέλειπε τὰ σοφὰ λόγια τῶν Πατέρων, τῶν Ἀγίων, ἐπρόδωσε τὰς διατάξεις τῶν Συνόδων, ἐποίησεν φίλους καὶ ἀδελφούς τοὺς Αἰρετικούς καὶ κακοδόξους, συνεσιάζει καὶ συλλειτουργεῖ πνευματικὰ μὲ εὐλάσφημες αἱρέσεις καὶ τόσα ἄλλα.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀποστασία τοῦ Αἰῶνος μας, ὡς ὁ Ἀσώτος Υἱός, ὅχι μόνον ἐξήλθε τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἐγένετο Ἀσώτος, ἀλλὰ ἀντιθέτως, δίδωκει καὶ τὴν μητέρα καὶ φιλιότη Γενεῖα Ὁρθοδοξία, τὴν ὅποιαν συγκοφαντεῖ καὶ ὑβρίζει κακοδοξίως, τὴν κατηγορεῖ ὡς καθυστερημένην καὶ τὸ χειρότερον πάντων, τὴν δίδωκει ἀνηλεῆς διδασκαλία καὶ ἀσταμάτητα, δι' ὃ καὶ εὐλάσφημος λογίζεται ἡ Ἀποστασία ὅπου καὶ χάρις μετανοίας εἰς σὺν τὴν δὲν δίδεται διότι ἡ παρακοὴ καὶ ὁ διωγμός, ὅπου ἐνεργεῖ δὲν ἔχει χρόνον, δὲν ἔχει παῦσιν, ἄλλως διηγενηὲς λέγεται.

Ἡμεῖς οἱ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον ἀκολουθοῦντες, εὐρισκόμεθα μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τὴν Μητρικὴν στοργὴν τῆς Ἀγίας καὶ Ἀμωμήτου Ἡμῶν Πίστεως, μηδόλως ἐξερχόμενοι τῆς νοητῆς Μάνδρας, ὡς ὁ Ἀσώτος.

Ἐν τοιαύτῃ, ἔχομεν μεγάλον καὶ τεράστιον Ἀγῶνα, τόσον ἐσωτερικόν ὅσον καὶ ἐξωτερικόν νὰ ποιήσωμεν.

Ὡς ἐξωτερικὸν ἀγῶνα λέγομεν τὴν συνεχῆ ὁμολογίαν, τὴν διατράνωσιν τῆς Ἀληθείας, ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ εἰμεθα βίαιοι, ὅξεις καὶ φιλόνητοι μὲ τοὺς ἐν ἀποστασίᾳ τελούντας ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι εἶναι τυφλοὶ, δι' ὃ καὶ ὁρσίλωμεν νὰ τοὺς λυπόμεθα, ὥπως μᾶς συμβουλεύει ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός.

Ὡς ἐσωτερικὸν ἀγῶνα λέγομεν τὴν τήρησιν τῶν Θείων ἐντολῶν, ὥστε νὰ εἰμεθα ἐργατικοί, πρόθυμοι, ὑπάκουοι, εὐλαβεῖς καὶ εὐσεβεῖς, ἐπιδιδόνοντες τὴν ἐνότητά τῆς Πίστεως, διὰ τῆς ὑποταγῆς εἰς τοὺς Γενεῖους Ὁρθοδόξους Πατέρας, διὰ νὰ ἔχομεν τὴν Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς διατρανώνει ὁ Μέγας καὶ Ἱερὸς Βασιλεὺς.

Ἡ Στήλη τῶν Πρεσβυτέρων

Ἀληθινοὶ μεσίτες Κυρίου

Ἀγαπητὲ Λειτουργέ τοῦ Ὑψίστου,

Στὴν συνέχεια τῶν ταπεινῶν γραμμῶν ποὺ χαρακτηρίζονται γιὰ τὴν ἀγάπην Σου ἀπὸ καιρὸν, σήμερον θὰ τονίσωμεν πῶς τὸ ἔργον, τὸ ὑπόφωγμα Σου καὶ ἡ ἀποστολὴ Σου μέσα στὴν ταραχμμένη, κοινωνίαν εἶναι πολὺπλευροί· εἶναι κουραστικόν, ὅταν πραγματικά γίνεται μὲ τὴν φυγὴν Σου, σωστό, τέλει καὶ ολοκληρωμένο. Γιατί συμβαίνει πολλές φορές ἕνας ἱερεὺς δαχόμενος τὰ ἐκθουσιαστικὰ σχόλια ὁρισμένων προσωπολατρῶν χριστιανῶν νὰ νομίσῃ πῶς μὲ τὴν «καλὴ φωνή» του, μὲ τὰ «μυστρία» του καὶ τὸ «σήμερον ὁ Παππᾶς μας εἶχε κέφι» τελειώνει ὅλον τὸν προορισμὸν του καὶ τὸ ἔργον του. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ τεράστιον λάθος μας. Γιατί ἔτσι παραγνωρίζομεν τὸ πλάτος τῆς ἁγίας ἱερατικῆς ἀποστολῆς καὶ περιορίζομεθα σὲ ὁρισμένα «τυπικὰ» καθήκοντα καὶ ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις, χωρὶς βαθύτεραν κατανόησιν τῆς οὐσίας καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς φρικτῆς καὶ ἁγίας ἀποστολῆς τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ γενικώτερα τῆς Ἱερουσύνης.

Καὶ τοῦτο συμβαίνει κυρίως κατὰ τὴν λατρείαν ποὺ γίνεται ἀγνωρίστη μὲ τὴν ἐπιτήδευσιν. Δηλαδή, ὠραίες καὶ μεγαλοπρεπεῖς τελετές, θεία λόγια, ὠραία ψαλμωδία καὶ λαμπρὴ ἐμφάνισις, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιφέρουν ὅλα αὐτὰ τοὺς ἀναλόγους πνευματικούς καρπούς. Γιατί γίνονται μὲ ἕνα ρυθμὸ σωματικὸ καὶ ὄχι ψυχικόν. Γίνονται γιὰ τὸ «θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις», ποὺ σημαίνει ὅτι πολλοὶ κληρικοὶ ἀφήνουν πολλές καὶ δυνατὲς φωνές, χωρὶς ἐκδηλώσιν ἐντόνου πίστεως, ἢ ἄλλοτε μουρμουριστά, λὲς καὶ τοὺς σέβνουν, σὺν κλάματα μικροῦ παιδιοῦ, χωρὶς πνοή καὶ πνεῦμα ποὺ δαίχνει ὅτι τὰ νοιώθει καὶ τὰ ζεῖ ὁ Λειτουργός.

Ὅμως, πόσον ὠραία καὶ κατανυκτικὴ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Λατρεία, ὅταν τὴν ζοῦμε, τὴν νοιώθουμε, τὴν διώνομεν. Ἰδίως τὴν κορυφαίαν Πράξιν καὶ Κορυφαῖον Μυστήριον, τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, εἴτε Κυριακῆς, εἴτε μιᾶς ἀπλῆς καθημερινῆς ἡμέρας. Τότε πόσῃ χάριν καὶ εὐλογίαν νοιώθει μέσα του ὁ Λειτουργός, πόσον κοντὰ του νοιώθει τὴν παρουσίαν τοῦ «Ἐσφαχμένου Ἀρνίου»...

Μπορεῖ βέβαια ὁ πολὺς κόσμος νὰ μὴ τὸ νοιώθῃ. Ἐμεῖς ὅμως οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρό πάντων ὁ Λειτουργός τοῦ Ὑψίστου πρέπει νὰ καταβάλῃ κάθε φιλότιμον προσπάθειαν ἐνισχυμένην μὲ τὸν ἔνθεον ζῆλον του γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Λαόν μας νὰ πλησιάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ γίνῃ τακτικὸς φιλακόλουθος καὶ νὰ λαχτάρῃ νὰ παρακολουθῇ ὅλες τίς τελετές

τῆς Ἐκκλησίας.

Πρέπει γὰρ μὴν παραπονούμεθα γιατί ὁ πολὺς κόσμος δὲν γνωρίζει νὰ ἐκκλησιάζεται, νὰ προσεύχεται. Πρέπει ΠΡΩΤΑ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΓΙΕΓΘΥΝΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ νὰ μάθωμε νὰ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΘΑ ΕΝ ΣΥΝΕΙΔΗΤΩΣ ΚΑΙ ΕΝ ΦΟΒῳ ΠΟΛΛῳ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ὥστε τὸ παράδειγμά μας νὰ τὸ μιμηθοῦν καὶ οἱ πιστοί. Πρέπει νὰ γκρεμισθῇ αὐτὴ ἡ συγγνὴ τυπικότης, ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας ποὺ δὲν ἀποδίδει κανένα καρπὸν σωτηρίας, οὔτε γιὰ μᾶς, οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους. Πρέπει ὁ Κληρικὸς νὰ ΑΓΑΠῃ ΜΕ ΠΑΘΟΣ ΠΕΡὸΝ ΤΟ ΘΥΣΙΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ, τὸ κέντρον τῆς λατρείας μας καὶ τῆς ἀποστολῆς του. Γιατί εἶναι πικρόν, πικρότατον. Κρίμα λέγω μεγάλο εἶναι νὰ περιμένωμεν νὰ ἀνοίξουν οἱ Ἐκκλησίες μας μόνον τὰ Σαββατοκύριακα γιὰ μιὰ Λειτουργίαν καὶ ἕναν Ἐσπερινόν. Ἐτσι καθιερώνομεν στὸν πολὺν κόσμον τὴν πεποίθησιν πῶς τίς ΑΛΛΕΥΣ ΗΜΕΡΕΘΣ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΟΥΤΕ ΠΡΟΣΕΥΧΗ, ΟΥΤΕ ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Μά, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ὁ Καλὸς Λειτουργός τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἐφημέριος, νὰ κτυπᾷ κάθε θράδυ καὶ κάθε πρωὶ τὴν καμπάνα τῆς μικρῆς Ἐκκλησιόσουλαις του! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἱερὸ τοῦ Κυρίου μας προσκλητήριον: «Δεῦτε πρὸς με πάντες, καὶ γὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Ὁ κτύπος τῆς καμπάνας λέγει ἕνας μεγάλος θεολόγος τοῦ αἵματος μας, ὁ Γεώργιος Φλωρόφσκυ, «θυμίζει τὴν πίστιν, ἀφωπνίζει τὴν συνείδησιν, στρέφει τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Θεόν, δημιουργεῖ ἀληθινὰς πολλάκις νεκραναστάσεις»...

Ἄς μὴν ἔλθῃ κανεὶς μὲ τὸν κτύπο τῆς καμπάνας. Ἄς ἦν ἔλθῃ οὔτε φάτης, οὔτε ἐπίτροπος οὔτε νεοκώρος. Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΠΠΑΣ. Εἶναι ὁ Λειτουργός, γεγονὸς ποὺ τὸ ζεχνᾷ πολλές φορές. Αὐτὸς ἀρκεῖ. Μονάχα πίστις, δυνατὴ νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸ φθάνει γιὰ νὰ προσευχηθῇ ἐκ θαθέων «ὕπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας». Μὰ φαντάσου ἱερεῦ, νὰ σοῦ ἔλθῃ τὴν ὥραν ποὺ εἶσαι μόνος σου, μιὰ ψυχὴ, μιὰ ψυχὴ κουρασμένη, παραδαρμένη, κλαμένη καὶ μὲ τὸ πετραχηλάκι σου τὴν ἀνεβάζσεις ἀπὸ τὴν λάσπη τῆς ἁμαρτίας στὰ Οὐράνια σκηνώματα! "Ω! "Ω! τότε πλήρης ὁ ἔπαινος καὶ ἡ φθιτος ἡ δόξα σου, διότι: «Γινωσκέτω ὅτι, ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ σώσει ψυχὴν ἐκ ΘΑΝΑΤΟΥ καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν» (Γενὴθ Καθολ. Ε' 20). Ἐλθε νὰ εἶσαι ἀληθινὸς Μεσίτης Κυρίου.
Ε. Σ.

Ρήματα και Λόγοι

"...Τήρησον αὐτοὺς...."

Ἀκούομεν τὸν Κύριον προσευχόμενον πρὸς τὸν Πατέρα καὶ λέγοντα: «...τήρησον αὐτοὺς ἐν τῇ ἐνότητι τοῦ...».

Αὐτὴ ἡ αἰτήσις τοῦ Κυρίου εἶναι ἐμφανής, ἐπειδὴ ζητεῖ τὴν διατήρησιν τῶν Μαθητῶν του καὶ Ἀποστόλων καὶ ἑμμεσῶ ὅλων τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος τὸ ἐκ πνευματικῆς κληρονομίας προσερχόμενον.

Γνωρίζει ὁ Κύριος ὅτι ὁ Κόσμος οὗτος εἶναι θάλασσα ἀπέραντος, ἡ δὲ πάλῃ τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἕνας διαρκὲς ἀγὼν κατὰ τῶν ἀρχῶν καὶ ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου τούτου, ἕνας ἀγὼν κατὰ τοῦ αἰτισμοῦ καὶ τοῦ πλάστου καὶ τῆς δόξης καὶ γενικώτερα τῆς ὕλης, δι' ἣ καὶ αἰτεῖται ἐσθῆθαι καὶ συνδρομὴν διὰ τὴν διατήρησιν ὅλης τῆς πνευματικῆς κληρονομίας.

Ἐκ τούτου καὶ ὁ Πατὴρ ἐξεποστέλλει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ αἰτούμενον ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ του, ὁ ὁποῖος Παράκλητος τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Χάριτος φοιτᾷ: τὰς κεφαλὰς τῶν Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ μὴν διασκορπιστοῦν.

Αὐτὴ ἡ ἐννοία τῆς διατηρήσεως εἰς τὴν εὐαγγελικὴν περικοπήν, κρύπτει τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν, τὴν εἰρήνην μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς Ἀγάπης, ὥστε ὅλοι ὁμοῦ ἐνομένοι κατὰ τὸν Νόμον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀποτελοῦν τὴν ἀρχικὴν, τὴν πρώτην χριστιανικὴν πολιτείαν ἢ ἄλλως, Ἐκκλησίαν.

Τοῦτο πῶς ἠγήσατο καὶ ὁ Κύριος λέγων «...ἕνα ἐν ὧσι...», τὸ ὅποιον σημαίνει τὴν πνευματικὴν οἰκογένειαν, ἡ ὁποία ζεῖ καὶ κινεῖται, ἀναπνέει καὶ ζωοῦται ἀπὸ τῆς θάβης τοῦ πνεύματος τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὅποιον καὶ τηρεῖ.

Αὐτὴ ἡ πνευματικὴ οἰκογένεια, ἄλλως Χριστιανικὴ Ἐκκλησία διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς μεταξὺ τῶν ἐνότητος, τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καταρτίζει Νόμους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐπειδὴ γνῶρισμα ἔχουν τὴν εὐσεβεῖαν δηλονότι τὴν ταπεινῶσιν καὶ τὴν οἰκονομίαν τῆς Ἀγάπης.

Οὗτοι οἱ Νόμοι καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, κατασκευάζουν τὴν νοητὴν πνευματικὴν Κιβωτόν, ἐντὸς τῆς ὁποίας τὰ μέλη αὐτῆς, τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα διατηρεῖται ἀπὸ τὴν ἀπέραντη πομφόγῳ Θάλασσας τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου τούτου.

Αὕτη ἡ νοητὴ πνευματικὴ Κιβωτός, ἔχει τὴν Ἁγίαν Πνευματικὴν ὡς ὁδηγόν, τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὰς ἐκάστοτε πνευματικὰς τρικυμίας.

Ταύτην τὴν Κιβωτόν καὶ τὰς βάσεις αὐτῆς κα-

τεκεύασαν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος οἱ Θεοὶ Νόες, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὅλων τῶν αἰώνων, διὰ τῶν Ἀποστολικῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Πανορθόδοξων Συνόδων.

Οὗτοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐνομοθέτησαν καὶ ἐπιμελήθησαν τοῦ Νόμου, ὥστε οἱ εὐρισκόμενοι ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ χριστοπύκνιστον πλήρωμα, χαίρει προστασίας καὶ δυνάμεως, ὥστε περιφρουρούμενον διατηρεῖται εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς Σωτηρίας του.

Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ ἐννοία τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς στερεώσεως, ἔχει καὶ τὸ πνεῦμα παραβολικὰ τῆς Ἀμπέλου. Λέγει ὁ Κύριος ἡ «...Ἐγὼ εἰμι ἡ Ἀμπέλος, ὅμοιός τῃ κλήματι...», ὅπου αὕτη ἡ Ἀμπέλος χρειάζεται καλλιέργειαν, προφύλαξιν καὶ καρπὸν πλούσιον.

Ἐκ τούτου, τὴν καλλιέργειαν τῆς Ἀμπέλου, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ἀνέλαβον τῇ χάριτι τοῦ Πνεύματος, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὥστε διὰ τοῦ λόγου, τῶν διδασκῶν καὶ κηρυγμάτων, καλλιεργοῦν ταύτην, ἀπὸ ἀρχῆς ὧς τὴν σήμερον, ὥστε πλούσιος ὁ καρπὸς καὶ εὐχρηστος, νὰ παραδοθῇ εἰς Δόξαν Θεοῦ.

Ἐξ ἄλλου, τὴν προφύλαξιν τῆς Ἀμπέλου καὶ πάλιν ἀνέλαβον τῇ Χάριτι, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐκτριζόντες τὰς κακοδοξίας καὶ Αἵρέσεις, ὡς ζιζάνια, τὰ ὁποία ἐβλήθησαν ἐκτὸς Μάνδρας, πλὴν ἐρίζωσαν. ἔθιεψαν καὶ τὴν νοητὴν Μάνδραν καὶ τὸν Ἅγιον Ἀμπέλον προσπαθοῦν νὰ κυριεύσουν.

Τὰ ζιζάνια αὐτὰ εἶναι αἱ Αἵρέσεις ὅλων τῶν αἰώνων, εἶναι αἱ παραβάσεις αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν νὰ καταστρέφουν τὴν Ἀμπέλον τὴν Ἀληθινήν.

Ὅσοι εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς Ἀμπέλου, εἶναι ὁ Κληρὸς καὶ ὁ Λαὸς ὁ ὁποῖος ἔλκει Γραμμὴν ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας κατὰ τοὺς Νόμους καὶ τὰ προστάγματα αὐτῶν, δι' ἣ καὶ ἀντὶ τὴν Ἁγίαν Ὁρθόδοξον καὶ Ἀμωμὴν Ἐκκλησίαν.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἀρκεῖ, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἀπόστολον «...πᾶν δένδρον μὴ ποιῶν καρπὸν ἐκβάλλεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται...», συνεπῶς τὰ μέλη τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας οφείλουν νὰ ἔχουν πνευματικὴν καρποφορίαν. Οὗτοι οἱ καρποὶ εἶναι αὐτὴ ἡ Ὡρα ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐγκλείουσα ὅλας τὰς ἀρετάς.

Συνεπῶς, αἱ ἀρεταὶ ἔχουν τὴν μὲν ρίζαν εἰς τὴν Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, τοὺς κλάδους δὲ εἰς ἔργα Ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον.

Αὗται αἱ ἀρεταὶ εἶναι ἡ μακροθυμία, ἡ ὑπομονή,

Ἡ Ὁμολογία τῆς Ἀληθείας

Λέγει ὁ Κύριος «...πᾶς ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ γὰρ ἐναυτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου, τοῦ ἐν Οὐρανοῖς...».

Ταύτην τὴν ρῆσιν ἔλεγεν ὁ Κύριος, ὥστε παρακαταθήκην Αἰώνιον ἀφῆκε τὴν Ὁμολογίαν τῆς ἀληθοῦς Πίστεως, ἡ ὁποία περιλαμβάνεται εἰς δύο σκέλη, εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὸν Νόμον Αὐτοῦ.

Ἡ ὁμολογία εἰς Χριστὸν, ἐγκλείει τὴν ἔννοιαν τοῦ σωτηρίου καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως, ὥστε τοῦτον ὁμολογούμεν ὡς Θεὸν καὶ Ἀνθρώπον κατὰ τὸν τρόπον, ὡς εἰς τὸ σφύδρον τῆς Πίστεως λέγεται.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ὁμολογία τοῦ Νόμου αὐτοῦ, τὸν Νόμον τῆς Ἁγίας Γράφης προβάλλει, ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἶναι πνεῦμα Ἀληθείας, πνεῦμα Θεοῦ, εἰς τὸ ὅψος τῆς εὐσεβοῦς Ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας ἕως θανάτου, ὃν τρόπον ἐδίδαξεν ὁ Κύριος.

Ἐκ τούτου ἡ Ὁμολογία ἐγκλείει τὴν διατρένωσιν τῆς Ἀληθείας, τὴν προβολὴν τοῦ Φωτός, τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ σκότους καὶ τοῦ πονηροῦ πνεύματος τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ὁμολογία ἐμφανίζει τοὺς Νόμους καὶ Ἱεροὺς Κανόντας τῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀποκηρύτου Πίστεως, οἱ ὁποῖοι Νόμοι θεσπίσθησαν ἐν πνεύματι Ἁγίῳ εἰς τὰς Συνόδους τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ὅτε οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐνομοθέτησαν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν νοητὴν Ἀμπελον τοῦ Κυρίου.

Τούτους τοὺς Νόμους τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ὡς λίθους οἰκοδομῆς, θεμελίωσαν καὶ ἔκτισαν μετὰ τὴν θυσίαν καὶ τὸ οἶμα των ὅλοι οἱ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μετὰ καρδίαν τοὺς διαφύλαξαν ὡς κύρην ὀφθαλμοῦ ἐπειδὴ ἡ διαφύλαξις αὐτῶν ἐξησφαλίζε καὶ ἐξασφαλίζει τὴν νοητὴν κιβωτὸν, ἀβλαβὴ καὶ ἀπείραχτον ἱκανὴν πρὸς πλεῖσιν εἰς τὴν βαθυλάνειον θάλασσαν τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐν τούτοις, αὐτὴ ἡ Ὁμολογία τῆς ἀληθοῦς πίστεως, μέσα εἰς τὸ βασίλειον τοῦ κόσμου τούτου, τὸ βασίλειον τοῦ σκότους, τοῦ πονηροῦ πνεύματος καὶ τῆς παρακμῆς, ἐπληρώθη δι' αἵματος, τὸ ὅποιον ἔρρεε ὡς ποταμὸς ἀτελεύτητος, ὅπου ἐπότισεν τὰ θεμέλια καὶ ἔβλεν τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπὸ τοῦς δόξαντας καὶ τοὺς ὄνυχας τοῦ νοητοῦ θηρίου, ψυχὴν καὶ καρδίαν ἀπιστον ἔχοντα καὶ

ἡ συγχώρησις ἀπὸ καρδίας, ἡ εὐγνωμοσύνη, τὸ ἔλεος καὶ ἡ εὐπλαχυνία ἡ εἰρήνη καὶ τόσαι ἄλλαι, ὥστε ὡς ἄλυστος κακλῶνεν τὸν ἀληθὴ χριστιανὸν καὶ δένουν τοῦτον ἀρρήτως μετὰ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ ἐν ταυτῷ μετὰ τὸν Κύριον, ἐπειδὴ καθίσταται δοῦλος τοῦ ἔργου τῆς ἀληθείας.

σκληροκαρδίαν καὶ μαρτύρατον κατὰ τὴν φύσιν.

Διὰ τοῦτο ἀκριθῶς ὁ Κύριος ἔλεγεν: «...ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ οὐκ ἐστὶ μου ἄξιος...».

Ἐν ταυτῷ πάλιν ἔλεγεν «...ὅς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ οὐκ ἐστὶ μου ἄξιος...».

Τούτος ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ Ὁμολογία, εἶναι ἡ Θυσία, ἡ Αὐταπάργησις, ἡ Ἐγκράτεια, ἡ Νηστεία, καὶ τελεία ἀφαίρεσις ἕως ταπεινώσεως, ὅσον, τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο κηρύττει.

Τὸ παράδειγμα τῆς εἰς ἀπειρον Ὁμολογίας ἔδωκεν ὁ Κύριος, ὅτε Θεὸς ὢν, εὗρίσκετο ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενος διὰ τὴν Ἀλήθειαν ὅπου ἐκήρυξε, γενόμενος ὁ ἴδιος τὸ Ἅγιον Παράδειγμα τῆς Ὁμολογίας, εἰς χειραγωγίαν καὶ εἰς προβολὴν τοῦ Φωτός καὶ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ.

Διὰ τοῦτο καὶ προφητικῶς ἔλεγεν «...πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι...».

Ἐπειδὴ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔσχατος ἐκρίθη, ἐπειδὴ θλάσφημος ἐλογίσθη καὶ τέλος ἐσταυρώθη.

Τούτο ἐπαναλαμβάνεται ἀνὰ τοὺς Αἰῶνας, ὅπου οἱ ἀληθεῖς Ὁρθόδοξοι διώκονται, σκυφαντοῦνται, ὑβρίζονται, προσγλακίζονται καὶ εἰς φυλακὰς ἐγκλείονται ἢ ἐξορίζονται ἢ θανατοῦνται, ἐπειδὴ κηρύττονται ἔσχατοι, διότι τὴν Ἀλήθειαν διεκδικοῦν καὶ δι' αὐτὴν σταυροῦνται.

Ὅπως ὁ Κύριος, οὕτω καὶ ἡ Ἁγία Αὐτοῦ Ἐκκλησία, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, εὗρίσκεται συνεχῶς Ὁμολογούσα, συνεχῶς τὸν Σταυρὸν φέρουσα, κατὰ πάσης ἀπιστίας, αἰρέσεως καὶ κακοδοξίας, ὅτι Χριστὸς, Ἀληθινὸν κηρύττει καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας Αὐτοῦ, δι' ὃ καὶ κατὰ Χριστομίμησιν ἐκ τοῦ Ἀγῶνος τούτου, ἔσχατη κηρύσσεται καὶ τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος μαρτυρεῖ ἐν αἵματι, ἀχρόνως καὶ ἀδιαλείπτως.

Ἡ πάλη ἡ γενόμενη μεταξὺ τοῦ Φωτός καὶ τοῦ Σκότους, μεταξὺ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, μεταξὺ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Δράκοντος σικιστῶ ἐν κατακλιθεὶς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁμολογίας.

Σικιστὴς τούτου τῆς πάλης εἶναι ἡ Μετάνοια καὶ ἡ ὑποταγὴ ἐκ πίστεως εἰς τὸ Ἅγιον Θέλημα.

Ἐν τούτοις, ἡ Μετάνοια ὅσον καὶ τὸ Ἅγιον Θέλημα συνιστοῦν τὴν Δόξαν τοῦ Θεοῦ, δι' ὃ καὶ ἡ Ὁμολογία ἔχει ὡς ὀρχικὴν βάσιν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐπίσης τὴν οἰκογενίαν τῆς Ἀγάπης, ὅσον ἡ Ἀλήθεια διατρένοσαι εἰς τοὺς συνανθρώπους ἡμῶν, ἵνα μετανιώσουν καὶ νὰ ἐνδυθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Φωτός, τὸν νόμον τῆς Ἀρετῆς καὶ ἐν ταυτῷ ν' ἀπαρνηθοῦν τὸ σκότος τοῦ κόσμου τούτου εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς

Ἑυηληγιαστιυά Νέα

Ἐπαρχιαυά

ΚΡΗΤΗ (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)

Μέ πᾶσαν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἰς τὸ Ἱεράκλειον Κρήτης.

Ὁ δραστήριος ἐφημέριος τοῦ ἀνωτέρου Ἱεροῦ Ναοῦ Ἱερομ. Κύριλλος μετὰ τοῦ συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀπὸ καιροῦ εἶχον προετοιμασθῇ. Μετέβη-

μορφάς

Ὅθεν τὸ πνεῦμα τῆς Ὁμολογίας εἶναι πρῶτιστος ἀρετὴ δι' ἕνα ἕκαστον Χριστιανόν, ὅσον οὗτος ἀληθῶς τὸν Θεὸν δοξάζει, πλὴν πᾶσα μορφὴ Ὁμολογίας δέον νὰ ἔχη ὄχι ἑπάρσι καὶ ἀνδραγαθία, ἀλλὰ τὸ ἔνδυμα τῆς ταπεινότητος καὶ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, ὅταν φέρῃ τὰς εὐλογίας τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

σαν εἰς Ἀθήνας καὶ προσεκάλεσαν τὸν Μακαριώτατον καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ ἱεροφάντας, οἵτινες ἀποδεχθέντες τὴν πρόσκλησιν ἀφίχθησαν ἀεροπορικῶς εἰς Ἱεράκλειον τὴν 28 Μαΐου ἐ.ε.

Τὴν ἐπομένην (Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πατέρων, 29 Μαΐου) τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινήων παρηκολούθησαν ἅντι τῶν γυλίων διακονούντων ἀτόμων, ἅπαντα ἀναβασπισθέντα μὲ ὅσα εἶδον καὶ ἤκουσαν, ἐπέστρεψαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν καὶ θερμὴν πίστιν, διελθόντες δοξολογοῦντες τὸν Θεόν.

Προεξάρχων τῆς τελετῆς τῆς Θείας Λειτουργίας ἦτο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Αὐξέντιος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Παΐσιου, Ἀρχιμ. Μερκουρίου, τῶν Κληρικῶν τῆς Κρήτης κ.λ.

Οἱ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καλλίφωνοι ἱεροφάνται κ.κ. Ἰω. Σιμεωνίδης καὶ Νικ. Κουκουλάκης, ἐνθουσίασαν τὰ πλήθη.

Τὸν ἀκαταπρόνητον ἐφημέριον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἀπὸ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀναστάσεως Ἱερακλείου Κρήτης κατὰ τὴν 29.5.78

Ιερομ. Κύριλλον, ὅστις ἐκ δάθρων ἀνεκαίνισεν ἐμ-
γάλυνσε καὶ ἐπλούτισε πλήρως τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ἱ.
Ναοῦ μὲ πλούσια ἀφιερώματα τῶν εὐσεβεστάτων Κρη-
τῶν διαμόρφωσε καὶ ἐξωράισε τὸν περίβολον τοῦ Ἱ.
Ναοῦ, ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε διὰ τοῦ ὁφειλίου τοῦ
Ἀρχιμανδρίτου.

Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰ χρονικά τοῦ Ἱεροῦ ἡ-
μῶν Ἀγῶνος ἡ Κρήτη ἀπέλαυσε τοιοῦτον πνευματι-
κὸν μεγαλεῖον.

Οἱ διακριθέντες διὰ τὴν φιλοξενίαν τῶν Κρή-
τες δὲν ἤξευρον πῶς νὰ ἐξυπηρετήσουν καλλίτερον
τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν συνοδείαν του, εἰς ἐνδει-
ξιν εὐγνωμοσύνης τῶν.

Τοὺς διὰ τῆς παρουσίας τῶν τιμῆσαντας τὴν ἐορ-
τὴν αὐτὴν τῶν ἐγκαίνιων ἀνωτέρους καὶ κατωτέρους
Κληρικούς, Μοναχούς, Μοναχάς, Ἱεροφάλλτας καὶ πι-
στούς, ὅλοι οἱ Κρήτες εὐχαριστοῦμεν θερμότερα, εὐ-
χόμενοι τὰ βέλτεστα δι' αὐτούς.

Βόρειος Ἑλλάς

Τὴν 21ην Μαΐου, ἐορτὴν τῶν Ἀγίων Κωνσταντί-
νου καὶ Ἑλένης κατόπιν ἐντολῆς τῆς Ἱερᾶς Συνό-
δου, μετέβη καὶ ἱερούργησε εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν
Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ὁ Σεβασμιώτατος
μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαιμιακοῦ κ.κ. Καλλίνι-
κος, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολογιωτάτου
ἀρχιμανδρίτου π. Ἰακώβου Παπαδέλη, τῶν αἰδεσιμ-
ιζέων Γεωργίου Μαρμαρίδη, Ἀθανασίου Καλπάκη
καὶ τοῦ διακόνου Ἀμβροσίου Νικηφορίδη, ὅστις καὶ
ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας
Λειτουργίας, ἐγένετο Λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνης
καὶ ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου αἱ περὶ
σεισμοῦ εὐχαί.

Ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν εἰς τὸν πανηγυρίζον-
τα ἱερὸν ναὸν ὑπῆρξε ἀθρόα. Τὴν ἐπομένην, ἡμέραν
Κυριακὴν, ὁ Σεβασμιώτατος ἱερούργησε εἰς τὸ ἱερὸν
προσκύνημα τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου
τοῦ ἡμιονίου Ἱδρύματος. Τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν πε-
ρηκολούθησαν ὁ ὁφειουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Πα-
ναγιώτης Μπουσός καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ
αὐτοῦ ὑπουργείου κ. Ἀθανάσιος Βασιλικός. Μετὰ τὸ
πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἱ-
δρύματος ὁ Σεβασμιώτατος μετὰ τοῦ ἐφημερίου καὶ
τῆς ἐπιτροπῆς συνεζήτησαν θέματα μετὰ τοῦ κ. Ὑφυ-
πουργοῦ ἀφορῶντα εἰς τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱδρύ-
ματος.

Τὴν 12ην Ἰουνίου ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Φθι-
ώτιδος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρ-
χιμανδρίτου π. Εὐθυμίου Ὁρφανοῦ καὶ τοῦ διακόνου

π. Ἀμβροσίου Νικηφορίδη, μετέβη καὶ ἱερούργησε εἰς
τὸν πανηγυρίζοντα μεγαλοπρεπῆ ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων
Πάντων Πετρεμαίδος, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τῶν
ὡς ἂν κληρικῶν καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ναοῦ κ. Ἰ-
ωάννου Τραυσιδῆ. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐ-
ξεφώνησε ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος Ὁρφανός.

Τὴν ἐπομένην, ὁ Σεβασμιώτατος ἐχοροστάτησεν
εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ποῦ ἐτελέσθη εἰς τὴν ἱερὰν
μονὴν Παντανάσσης Περιστερᾶς εἰδικὰ διὰ τὴν περὶ-
πτωση τῶν σεισμῶν, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἀνεπέμ-
φη δέησις ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων. Κατόπιν ὁ Σε-
βασμιώτατος κατ' ἐντολὴν τοῦ Μακαριωτάτου ἀρχιε-
πισκόπου ἡμῶν κκ. Αὐξεντίου ἐπεσκέφθη τοὺς σει-
σμοπλήκτους καὶ τοὺς καταυλισμούς τῶν.

ΚΟΜΟΤΗΝΗ Μάιος 1978

Τὴν 15.1978 εἰς τὴν νέαν Ἱερὰν Μονὴν Ὁσίας
Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου ΘΡΑΚΗΣ, ἐτελέσθη ἐν μέ-
σῳ πλήθους προσκεκλημένων, ἡ βάπτισις τοῦ θήλειου
τέκνου τῶν Ἰωάννου καὶ Βικτωρίας Τσαρῆ, ὀνομα-
σθέν Κωνσταντία ὑπὸ τῆς ἀγαθόχου αὐτῆς Μαίρης
Μαρουφίδου. Τοὺς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ζῆσιν μετὰ τὴν
κατὰ Χριστὸν πρόδοον.

+ Ἱερομόναχος ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΝΤΑΡΕΛΗΣ

ΚΥΡΓΙΑ ΔΡΑΜΑΣ, Ἰούνιος 1978

Καὶ ἐφέτος μετὰ πάσης σεμνοπρεπείας καὶ θα-
θείας πίστεως ἐγένετο τὴν Δευτέραν τοῦ Ἀγίου Πνεύ-
ματος ἡ ἑτήσια ἱερὰ πανήγυρις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀ-
γας Τριάδος Βαθυχωρίου Κυργίων, συλλειτουργούν-
των τῶν Κληρικῶν μας π. Μιχαὴλ Ἰωάννου τοῦ ἱε-
ρομονάχου Κομοτινῆς π. Ἀρχαδίου καὶ τοῦ ἱεροδια-
κόνου Ἀμβροσίου Α. Νικηφορίδου. Τὸν Θεῖον Λόγον
ἐκήρυξεν ὁ π. Μιχαὴλ Δράμας, εἰς τὸ τέλος δὲ ἐγί-
νετο ἡ Ἱερὰ Λιτανεία καὶ ἅπαντες οἱ προσκυνηταὶ
ἐκ Δράμας, Καβάλας καὶ Κομοτινῆς συνέφαγον ἐν ἁ-
γάπῃ εἰς τὸ πλησίον δάσος.

+ Πρωτοερεῖ· ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ
τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικά ζητήματα τρε-
χοῦσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληρίας τού-
των πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρημα-
τικοῦ καὶ Ταμικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Ἀ)σμοῦ κτλ.
ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον
— Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεό-
δωρον Μαριώλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κά-
νιγγος 32, τηλ. 3628.280.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐλάδομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Κύριε Διευθυντά,

1) Οὐδέποτε παρεβιάσθη (δημοκρατικῶς) ἑλληνικὸν Σύνταγμα κατὰ τοιοῦτον προκλητικὸν τρόπον, ὥπως τὸ ἰσχύον Σύνταγμα μὲ τὸν νόμον τοῦτον καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι κατήρτισαν καὶ ἐψηφισαν τὸ Σύνταγμα αὐτό.

Δυνάμει τοῦ ἐν λόγῳ νόμου ἀπαλλάσσονται οἱ Χιλιασταὶ τῆς ἐνόπλου στρατεύσεως «κατ' ἐξαίρεσιν ἐνεκα θρησκευτικῶν πεποιθήσεων» (ἄρθρον 1, παράγραφος 5). Τὸ Σύνταγμα ὁμῶς σχετικῶς ὁρίζει ὅτι: α) «οἱ Ἕλληνες εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου» (ἄρθρον 4), β) «πᾶς Ἕλλην δυνάμενος νὰ φέρῃ ὅπλα ὑποχρεοῦται νὰ συντελῇ εἰς τὴν ἀμυναν τῆς Πατρίδος» (ἄρθρον 4) καὶ γ) «οὐδεὶς δύναται ἐνεκα τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ πεποιθήσεων νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὸ Κράτος ὑποχρεώσεων ἢ νὰ ἀσυνῇ τὴν συμμόρφωσίν του πρὸς τοὺς νόμους» (ἄρθρον 13). Ὑπάρχει πραγματικὸς Ἕλλην ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ καταγανακτήσῃ ἀπὸ τὴν ἀνήκουστον αὐτὴν πολιτικὴν ἀθροισίαν καὶ ἀντιδημοκρατικὴν ἐνέργειαν;

2) Ὁ διπλάσιος χρόνος ἀόπλου θητείας ποῦ ὁρίζει ὁ ψηφισθεὶς νόμος διὰ τοὺς Ἰεχωθίτας δὲν εἶναι δι' αὐτοὺς μειονέκτημα ἀλλὰ μέγα προνόμιον, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παρέχεται εἰς αὐτοὺς ἡ εὐκαιρία νὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των διπλάσιον χρόνον, διὰ νὰ ἀσχοῦν μὲ μεγαλύτερον ἀποτέλεσμα τὴν ἀνθεθνικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν προπαγάνδαν των μέσα εἰς τὸν Στρατὸν, ὅπου θὰ ἐπιδιώκουν νὰ καταλαμβάνουν καὶ ἐμπιστευτικὰς θέσεις, ἀφοῦ ὁ νόμος οὕτως οὐδένα σχετικὸν περιορισμὸν θέτει.

3) Εἰς τοὺς δεδηλωμένους αὐτοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος μὲ τὸν ὑπὸ κρίσιν νόμον παρέχεται καὶ γενικὴ ἀμνηστία. Οἱ καταδικασθέντες ὡς προδότες διότι ἠρνήθησαν νὰ πάρουν ἔπλον, ἀποφυλακίζονται καὶ ἐξαλείφεται διὰ παραγραφῆς τὸ «ἀξιώποιον» αὐτῶν (ἄρθρον 2 παρ. 1).

4) Τὸ σκανδαλώδες αὐτὸ προνόμιον ὑπὲρ τῶν Χιλιαστῶν δημιουργεῖ μέγαν ἐθνικὸν κίνδυνον, διότι ἐν ὥρᾳ πολέμου πολλοὶ θὰ προβάλλουν λόγους «θρησκευτικῶν πεποιθήσεων» διὰ νὰ μὴ πολεμήσουν.

Ἡ Δυτικὴ Γερμανία διεῖδε τὸν κίνδυνον αὐτὸν καὶ πρὸ μηνῶν ἀπεφάνθη ὅτι δὲν πρέπει οἱ Χιλιασταὶ νὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ προνόμιον.

5) Ὁ νόμος αὐτὸς ἐπεβλήθη ἀπὸ πιέσεις ξένων

παραγόντων, διότι ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργὸς εἰς τὴν σχετικὴν δήλωσιν του πρὸς τὴν Βουλὴν ἐπεκαλέσθη **ΜΟΝΟΝ** ἐπιρροὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ **ΟΥΔΕΜΙΑΝ** ἐσωτερικὴν ἀνάγκην τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

6) Οἱ Ἰεχωθίται (Χιλιασταὶ) ὑποκριτικῶς προβάλλουν λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως διὰ νὰ μὴ πάρουν ὅπλον, ἀφοῦ τῶρ, μετὰ τὸν νόμον αὐτόν, ἐπροχώρησαν περισσότερον εἰς τὰς ἀνθελληνικὰς ἀξιώσεις των. Ἀρνοῦνται καὶ ἀπλῶς νὰ φορέσουν ἀόπλως τὴν τετιμημένην στολήν τοῦ Ἕλληνος στρατιώτου, διότι εἶναι ἀπάτριδες. Ὑπάρχουν πρόσφατοι σχετικαὶ καταδίκαι τῶν ἑλληνικῶν Στρατοδικείων. Σημειωτέον ὅτι οἱ Ἑβραῖοι, μὲ τοὺς ὅπουσιν συγγενέουν ἄμεσα οἱ λεγόμενοι Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωῦ, γυμνάζουν σήμερον εἰς τὰ ὅπλα ἀκόμῃ καὶ τὰ μικρὰ κορίτσια.

Εἶναι συνεπῶς ἐνδεχόμενον οἱ ξενοκίνητοι Χιλιασταὶ νὰ πάρουν κάποτε ὅπλα καὶ νὰ στραφῶν ἐναντίον μας, ὅταν θὰ γίνων πολλοὶ καὶ λάβουν ἐντολήν ἀπὸ τὴν μυστικὴν ἡγεσίαν των τοῦ ἐξωτερικοῦ.

7) Ἀφοῦ ἀπεφασίσθη καὶ ἡ στράτευσις τῶν γυναικῶν, εἶναι ἀνεξήγητον νὰ ἐξαίρουνται οἱ Χιλιασταὶ ἀπὸ τὴν ἀμυναν τῆς πατρίδος.

Καὶ ἀφοῦ ἐψηφίσθησαν αὐστηραὶ νομικαὶ διατάξεις κατὰ τῆς ἀναρχίας, διατί εὐνοοῦνται τόσο σκανδαλωδῶς οἱ θεωρητικοὶ τοῦ ἀναρχισμοῦ, ὥς εἶναι οἱ Χιλιασταὶ, οἱ ὅποιοι κυρήσσουν ὅτι ὅλαι αἱ κρατικαὶ ἐξουσίαι εἶναι ὄργανο τοῦ Σατανᾶ;

8) Μὲ τὸν σκανδαλώδη αὐτὸν νόμον θεσπίζεται καὶ ἄλλη προκλητικὴ ἀνισότης μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων (ἄρθρον 2 παρ. 4). Εἰς τὸ ἐξῆς ὁ χρόνος φυλακίσεως τῶν Χιλιαστῶν θὰ συμψηφίζεται μὲ τὴν θητείαν των, ἐνῶ οἱ οἱσδήποτε Ἕλλην στρατιώτης θὰ ὑπηρετῇ ἐπὶ πλέον τὸν χρόνον τυχόν φυλακίσεώς του.

9) Εἶναι ἐντελὲς ἀπαράδεκτον καὶ ἐξοργιστικὸν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος νὰ νομιμοποιῆται ἡ ἐπιδεικτικὴ ἀσυνῆς τῶν Χιλιαστῶν τῆς Συνταγματικῆς των ὑποχρεώσεως νὰ συντελοῦν εἰς τὴν ἀμυναν τῆς Πατρίδος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὴν θυσίαν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων νὰ ἀπολαμβάνουν ἐλατὰ ἀγαθὰ τῆς ἐνόπλου ἀμύνης ὅπως εἶναι ἡ προσωπικὴ καὶ πολιτικὴ ἐλευθερία, ἡ δημοκρατία, ἡ οἰκονομικὴ εὐστάθεια, ἡ διασφάλις τῆς ἀτομικῆς περιουσίας κ.λ.

Ἐὰν οἱ ἀνατρεπτικοὶ αὐτοὶ μὲ τὰς ἀσυνῆς δοξασίας των δὲν θέλουν νὰ ἔχουν καὶ ὑποχρεώσεις, ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες, τότε οἱ ἴδιοι νὰ ζητήσουν ἀλλαγὴν ἐθνικότητος. Αὐτὸ ἐπιβάλλει ἡ στοιχειώδης

Πατεριαὶ Μελέται

Ἡ Δευτέρα Παρουσία

Εἰς ὅλα τὰ πατερικὰ κείμενα καὶ εἰς τὰς περικοπὰς αὐτῶν, ὅπου ἡ Οὐράνια Βασιλεία ἀναπτύσσεται, ἕτερον σκέλος, τὸ Αἰώνιον Κριτήριον, ἡ Δευτέρα Παρουσία λεπτομερῶς προβάλλεται, ἐνθα ὁ Δίκαιος Κριτὴς, ὁ Δεσπότης Χριστὸς μέλλει νὰ κρίνῃ καὶ νὰ δικάσῃ τὸν κόσμον ὅλον, ἀνταποδίδων εἰς ἕκαστον κατὰ τὴν Πίστιν καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Τούτο τὸ φοβερόν Οὐράνιον δικαστήριον, θὰ δικάσῃ ἕναν ἕκαστον ἄνθρωπον καὶ ὅλους μαζὶ κατὰ ομάδας. Ἡ τήρησις τοῦ Νόμου τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἐνθα ἡ Ἀγάπη εἰς ὅλους τοὺς τρόπους αὐτῆς, θὰ εἶναι τὸ σωτήριο ἢ ἡ καταδίκη ἐνὸς ἑκάστου.

Ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῶν Αἰώνων, σὺμπασα ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διατρανώνει τὸ ἀξίωμα ἐπὶ ἑκτὸς τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, σωτηρία δὲν ὑπάρχει..., οὕτω πως θὰ λέγωμεν ἐπὶ ἑκτὸς τῆς Ἀληθινῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ Νόμος τῆς Ἀγάπης δὲν τηρεῖται ὁρθῶς, ἐπειδὴ πρῶτον εἶναι ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ μετὰ ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον.

Οὕτω τὰ Σχίσματα καὶ αἱ Αἵρέσεις καὶ ὅλων τῶν λογίων αἱ Ἀποστασίαι, θὰ βρεθοῦν ἀναπολόγηται πρὸ τοῦ φοβεροῦ θήματος, ὡς μὴ ἔχουσαι Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν Ἀπομνητον, τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἀδικαιολόγητου χωρισμοῦ, τὴν ἄφησαν πεινασμένην, διψασμένην, γυμνὴν, ξένην, δεδιωγμένην, πολλῶν δὲ μᾶλλον ὅτι οὗτοι τοῦτα τὰ κακὰ ἐποίησαν εἰς Αὐτήν, ὅτε οὐ μόνον δὲν ἔχουν αἱ Ἀποστασίαι Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἔμμεσα ἐκ τῆς ἀνοησίας τῶν ἐγένοντο Θεομάχοι καὶ πολέμοι τῆς Ἀληθείας.

Ὡς ἐξωτερικὸν φαινόμενον αἱ Ἀποστασίαι ἔχουν τὴν Παρακοήν, ὡς ἐσωτερικὸν τὴν Ἀλαζονείαν, τὴν ὕπεροψίαν καὶ αἱ καρδίαι τῶν κρύβουν ἐπιμελῶς τὴν κενοδοξίαν καὶ τὴν φιλαργυρίαν, δι' ἃ καὶ εἰς αἰωνίαν καταδίκην μέλλουν νὰ δικασθοῦν ὅτε θ' ἀκούσουν τὸν Δίκαιον Κριτὴν λέγοντα: «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατακηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ Διαβόλῳ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ...».

Ἐν, τοῦτοις ἔμοις, μέτῃ εἰς τὸν κυκεῶνα καὶ τὸ πέλαγος τῶν ψυχῶν ὅπου θὰ δικασθοῦν, θὰ εἶναι καὶ οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἔχοντες τὰς εὐλογίας τῶν

ἀντιμότης.

Γερεῦς Γ.Ο.Χ., Δημήτριος Λάμπρου

Θεοφώρων Πατέρων τῶν Συνόδων, δι' ἃ καὶ ὑπὸ νέφους θέλουσι ἀρπαγῇ εἰς τὰ Οὐράνια κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Θεηγόρου Παύλου.

Οὗτοι οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, ὡς κοινωνιστικὰ στοιχεῖα, ἔδρασαν εἰς τὴν Γῆν ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἁγίας καὶ Ἀπομνητου Πίστειος, ἡ ὁποία Ἐκκλησία λογίζεται ὡς Κιβωτὸς ἐπιπλέουσα εἰς τὴν λαοθάλασσαν τῆς ἀνθρωπέντητος ἔχουσα ἀσφαλῆ ὁδηγὸν τὴν Ἁγίαν Περιστεράν, τὴν κλάδον ἐλαίας φέρουσαν.

Αὕτῃ ἡ Κοινωνιστικὴ δρᾶσις τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἔχει δύο σκέλη. Τὸ πρῶτο σκέλος ὅπου τοὺς δικαιώνει: εἶναι ἡ ὑπακοὴ εἰς τοὺς Νόμους τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουν ὡς ἐγγεγραμμένοι πολῖται ἔχοντες τὸ Θεῖον Βάπτισμα καὶ τὸ Ἅγιον Χρίσμα ἐξ Αὐτῆς, εἰς μαρτυρίαν Αἰώνιον, ὡς δοῦλοι τῆς Ἀληθείας καὶ τῶν Νόμων τῶν Θεοφώρων Πατέρων τῶν Συνόδων. Οἰκουμενικῶν καὶ Πανορθόδοξων.

Τὸ δευτέρον σκέλος ὅπου δικαιώνει τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους εἶναι τὰ ἔργα Ἀγάπης μεταξὺ τῶν, ὅστε νὰ εἶναι εὐσπλαγνοί, μακρόθυμοι, συγχωρητικοί, ἐλεήμονες, ὑπομονετικοί καὶ τέλος ἔχοντες τὸ κατὰ δύναμιν πνεῦμα τῆς Μετανοίας.

Αὕτῃ ἡ ἴδια ἡ ὑποταγὴ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἀληθινῆς καὶ Ἀπομνητου Ὁρθοδοξίας, ὡς καὶ ἡ τήρησις τῶν ἀρετῶν ἐντὸς τοῦ κόλπου Αὐτῆς, εἶναι ἡ ἀλγέθεια, εἶναι ἡ ἐπίγνωσις, εἶναι ἡ δικαιοσύνη κατὰ Θεὸν καὶ συνεπῶς τὸ Σωτήριο αὐτῶν.

Δι' ἃ καὶ ὁ Δίκαιος Κριτὴς θέλει εἰπῇ: «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου...».

Αὕτῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ θράβευσις ἀπὸ τὸν Ἀδέκαστον Κριτὴν, ἐγκλείει πολλὰς τάξεις καὶ σειράς.

Οὕτω ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων καὶ δὴ τῶν δώδεκα, ἔχουν τὴν χάριν τῆς φοβερᾶς καὶ ἐν ἀστραπῇ λαμπρότητος, οἱ δὲ Θρόνοι τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, πυρήμορφοι εἶναι καὶ ἀσταφόρωτοι.

Ὁ χορὸς τῶν Μαρτύρων, ἔχει τὴν χάριν τῆς δικαιοσύνης, ὅστε νὰ ἄρχουν ὡς Ἀγγελολογία τῶν Θεῶν ἐπουρανίων ταγμάτων.

Πρὸς τοῦτοις, οἱ χοροὶ τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν, διακόνων καὶ κληρικῶν ἐν δικαίῳ λαμβάνουν ἀμάραντινους στεφάνους, καὶ ὡς θεοὶ λειτουργοὶ πληροῦν τὴν τελείαν καὶ εὐάρεστον θυσίαν εἰς τὸ Ἅγιον καὶ

Πνευματισαὶ διδαχαὶ

Ἱερὸς Χρυσόστομος

Δὲν εἶναι ἄλλο ἁμάρτημα χειρότερον ὅπου νὰ χωρίζῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ὅσον ὁ φθόνος δηλαδὴ ἢ ἡ ζήλεια.

Αὕτῃ ἡ κακὴ ἀσθένεια εἶναι ἀκόμη χειρότερη ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν διότι ὁ μὲν φιλάργυρος τότε χαίρεται, ὅταν κερδίσῃ χρήματα, ὁ δὲ φθονερὸς τότε χαίρεται ὅταν ἄλλος ζημιωθῇ καὶ χάσῃ τὸν κόπον του καὶ εὐεργεσίαν νομίζῃ τῶν ἄλλων τὴν δυστυχίαν καὶ ζημίαν.

...Καὶ καθὼς τρώγει τὸ ξύλον τὸ σκουλίκι καὶ τὸ μαλλὶ ὁ σκόρος οὕτω καὶ ὁ φθόνος καταφλογίζει τὰ κόκκαλα καὶ τὴν ψυχὴν μαζὺ τῶν φθονερῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀπὸ τὰ θηρία καὶ ἀπὸ τοὺς δαίμονας κατώτεροι.

...Οἱ φθονεῖς φεύγουν ἀπὸ τὴν συναμίλιαν τῆς φύσεως, μάλιστα οὐδὲ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἀγαποῦν, διότι λέγει «φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε προσημῖαν τὸ συμφέρον...».

Οἱ τοιοῦτοι πάντοτε συγχυαμένοι καὶ λυπημένοι πολὺ εὐρίσκονται καὶ κολάζονται τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς καὶ δὲν εἶναι ἄλλη χειρότερη ἁμαρτία ἀπὸ τὸν φθόνον, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ζήλειαν.

...Διότι καθὼς ὁ διάβολος χαίρεται εἰς τὴν ἰδικήν μας ἀπώλειαν καὶ δόλῳ, οὕτω καὶ ὁ φθονὸν τοὺς ἄλλους ὅταν πάθουν τίποτε ζημίαν ἢ ἄλλο κακὸν οἱ γείτονές του, τότε χαίρεται καὶ ἀναπαύεται ἐν ταῖς ξέναις συμφοραῖς καὶ ἰδικόν του κακὸν ἔχει τὰ κατὰ τῶν ἄλλων.

...Ἐπειδὴ οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι ἄλογον ζῶον ἔαν ἴδουν σφαλόμενον, λυποῦνται καὶ πικραίνονται, οἱ δὲ φθονεῖς ὅταν ἴδουν τινὰ εὐεργετούμενον, θηρία γίνονται καὶ ἀπὸ τοῦ κακὸν τοῦ φθόνου τους, χάνουν τὴν ὕψιν τους καὶ κινδυνεύουν καὶ τρέμουν ὡς τὸν Κἄν.

Ἱεπερουράνιον Θεοσυστήριον.

Εὐθὺς ἡμέτερος προβάλλεται ἡ δικαιοσύνη τῶν Μοναστῶν ἔχουσα μαρτυροῦντες περὶ τῶν περιβαλλόντων κατὰ χάριν τὰς πτέρυγας τῶν Χερουβεὶμ καὶ Σεραφείμ καὶ τέλος οἱ μακάριοι ἐλεῆμονες οἱ ἄγνοί, οἱ καθαρὰ τῇ καρδίᾳ, οἱ εἰρηνοποιοί, οἱ δεδιωγμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης καὶ πλείστοι ὅσοι σφραγίσαι σεσησμένων.

Ἐπεὶ Κύριε ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀπειρῇ Αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ οἰκονομήσει καὶ τὸ Σωτήριον Ἡμῶν καὶ Ὑμῶν, ἵνα ἐν τῇ μελλούσῃ κρίσει ἀκούσωμεν τὸ «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι...» καὶ οὕτω τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν κληρονομήσωμεν πρὸς ταῦτα ἐπιδιώκοντες πάντοτε νὰ προσέχωμεν τὴν Μετάνοιάν μας.

Τί ἄλλο χειρότερον νὰ γένη ἀπὸ ταύτην τῆς ζήλης καὶ τῆς μανίας;

Εἰπέ μου ἀγαπητέ, τί τρέμεις οὕτω καὶ κοκκινίζεις; Τί κακὸν ἐγένεν εἰς ἐσὲ ταλαίπωρε;

Ὅτι ἐγένεν ὁ ἀδελφός σου ἐνδοξος καὶ περιφανής; σοῦ ἔπρεπε νὰ χαίρῃ καὶ τὸν Θεὸν νὰ δοξάζῃς, ὅτι ὀλέπεις τὸ ὄμοίον σου σώμα καὶ μέρος λαμπρόν καὶ περιφανές.

...Διὰ τοῦτο Σᾶς λέγω, ὅτι ἐάν καὶ τις ἀπὸ ἡμᾶς κάμῃ σημεῖα καὶ θαύματα ἢ παρθενίαν ἢ γηστερίαν ἔχῃ, ἢ τὰ χεῖρα του ἀπλώῃ εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, ἢ κατὰ γῆς κειμᾶται καὶ διὰ ταύτας τὰς ἀρετὰς φθάσῃ τοὺς Ἀγγέλους εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πάθος τοῦ φθόνου, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἶναι ἁμαρτωλότερος καὶ μιαιώτερος, διότι ἐάν μὲ τὸ ἀγαπᾶν τοὺς ἀγαπῶντες, δὲν ἔχαμεν περισσότερον μισθὸν ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς, ἐκεῖνος δὲ ὅπου μισεῖ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ φθονεῖ ποῦ θέλει σταθεῖ ὁ ταλαίπωρος;

Ὁ φθονερὸς οὐδέποτε γίνεται φίλος τινος.

•Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΦΙΛΟΠΡΟΪΚΟΙ ΤΑΜΕΙΟΙ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 638.280

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριώλης

Κάνιγγος 32 — Αθήναι 147

Προϊστάμενος Τοπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Αθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ἐσωτερικοῦ:	*Ἐξάμηνος δραχμᾶς	60
"	*Ἐτησίᾳ "	100
*Ἐξωτερικοῦ:	*Ἐξάμηνος δολλάρια	6
"	*Ἐτησίᾳ "	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

Περὶ Οἰουμενιῶν Συνόδων καὶ περὶ τοῦ Συνοποῦ αὐτῶν

Ὁ σκοπὸς τῶν Οἰουμενικῶν Συνόδων ἦτο ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ ΤΗΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ.

Ἀνὰ τοὺς αἰῶνας, ἡ Ἐκκλησία ἐμαρτύρετο κατὰ καιροὺς, ἀπὸ πνεύματα ἀτίθασα, πονηρά, ὑπερήφανα καὶ ΑΤΑΚΤΑ.

Ἐκ τῆς ἀταξίας αὐτῶν, ἐπήρχοντο ἀνωμαλῆαι, ταραχαί, ὅπου ἔλαι αἱ κακότητες, ἀνεπτύσσοντο εἰς ὅλους τῆς Εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτω, ἐκ τῆς διασαλεύσεως τῆς Εἰρήνης, ἐχάνετο ἡ ΑΓΑΠΗ καὶ ἡ ΨΑΚΟΗ ὅπου εἶναι οἱ δύο πόδες οἱ βασικαὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου καὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἀπὸ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς Εἰρήνης, ἐπήρχετο Διχασμὸς μετὰ τὴν συνέπειαν αὐτοῦ ὅπου λέγομεν τὴν ΑΔΙΚΙΑΝ καὶ ὅσον οἱ συκοφαντίαι, οἱ ἐριδίες, οἱ ἀνταγκλίσεις, οἱ ὕβρεις, οἱ ἀλληλοκαταθέσεις καὶ ἔλαι αἱ ἀδικίαι ΛΟΓΩ καὶ ΕΡΓΩ εἰσέρχοντο μέσα εἰς τὴν Εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἱερεῖς ἐδιχάζοντο, οἱ Ἀρχιερεῖς, ὁ Λαὸς, τὸ Κράτος, τὰ Πατριαρχεῖα, αἱ Οἰκογένειαι κλπ. Ἡ μάστιγα τοῦ διχασμοῦ ἐνίστατο ἐπαίρνε διαστάσεις ὅπου ἡ ΑΔΙΚΙΑ μετετρέπετο εἰς ΠΟΛΕΜΟΝ, ὥστε βασιλεῖς νὰ ἀνέρχοντο καὶ βασιλεῖς νὰ κατέρχοντο, προσκείμενοι ἢ ἀντιμαχόμενοι τῆς μίας ἢ τῆς ἄλλης παρατάξεως.

Ὁ Στρατὸς ἤτοχο πολλὰκις ἀρωγὸς τῆς τάξεως ὅπου οἱ ἀντιμαχόμενοι ἀλληλοκατέστροφον τὴν Ἐκκλησίαν τῶν, καὶ οἱ χειροδικίαι μετετρέποντο εἰς συμπλοκὰς σῶμα μετὰ σῶμα, ὅπου οἱ κακώσεις ἦτο τὸ ἐλάχιστον, οἱ δὲ θάνατοι ἀνάμνη σκληρότεροι καὶ συνήθεις.

Ἐχομεν παραδείγματα καὶ σφαγῶν εἰσέτι, ὅπου δέδοκα βλέπομεν εἰς τὴν ΕΡΙΔΑ εἰς τὸν ΔΙΧΑΣΜΟΝ καὶ εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν ΑΔΙΚΙΑΣ, ὑπῆρχε ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ τῆς καταρρέσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου τῆς ΕΙΡΗΝΗΣ καὶ τῆς ΑΓΑΠΗΣ δηλονότι ἐννοοῦμεν καὶ αὐτῆς τῆς ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗΣ καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπολύτων καὶ ἀναγκάσιων καταστάσεων, ἔπρεπε ὁπωσδήποτε ν' ἀποφασίσουν οἱ Ἀρχιερεῖς περὶ τῆς Εἰρήνης, περὶ τῆς καταπαύσεως τῆς Ἐριδος, περὶ τῆς ἄρσεως τοῦ Διχασμοῦ καὶ τῶν καταστορικῶν αὐτοῦ ἀποτελεσμάτων.

Ὡς ἀρχηγούς λέγομεν, κατὰ σειρὰν, τοὺς μοναχοὺς, τοὺς ἱερεῖς, τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς Ἀρχιεπισκόπους, τοὺς Πατριάρχας, τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους ἐκ προσωποκρίτου, ὑπὸ τοῦ Βασιλέως.

Οὕτω συνεργούμενοι ἅπαντες οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἰς ΣΩΜΑ εἰς ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ εἰς ΣΥΝΟΔΟΝ ἀπ' ὅλον τὸν Κόσμον τῆς Χριστιανοσύνης, ἀπετέλουν τὴν Οἰουμενικὴν ΣΥΝΟΔΟΝ τῆς ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗΣ τῆς τότε ἐποχῆς.

Σκοπὸς τῆς Συνόδου ἦτο ἡ ἐπιβολὴ ἐκ Νέου τῆς Εἰρήνης, ἡ ἄρσις τῆς Ἐριδος, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ΔΙΧΑΣΜΟΥ, ἡ περιστολὴ τῶν Ἀδικιῶν, ἡ πάταξις τοῦ ΠΟΝΗΡΟΥ ΟΥΡΩΣ, ἡ κατάργησις τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἀτάκτου.

Ἐκ πάντων τούτων, διαπιστώνομεν ὅτι αἱ Σύνοδοι διὰ τῶν ἀποφάσεών των ἐπεδίωκον τὴν Εἰρήνην καὶ ἐξ αὐτῆς τὴν ΑΓΑΠΗΝ, τὴν ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ, τὴν ΘΥΣΙΑΝ, τὸ ΕΛΕΟΣ, τὴν ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ, δηλαδὴ ἐκ πάντων τούτων τὴν Αἰθιοδομὴν τῆς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἰδοὺ λοιπὸν, ὅπου ὁ Σκοπὸς τῶν Συνόδων ἦτο ΑΠΙΘΕΣ καὶ ἐξ αὐτοῦ λέγομεν ὅπου εἶναι ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ παρὰ τοῦ Θεοῦ καθ' ὅσον ἐπεδίωκετο ἡ Εἰρήνη ἢ ἄλλως πως ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ ΑΥΤΗΣ.

Τέλος, λοιπὸν, αἱ Σύνοδοι εἶχον ἀπαραίτητο στοχεῖον τὸ ΠΝΕΥΜΑ τῆς ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ, ὅπου καὶ τὸ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ὡς ΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ἦτο ἑσῆς ἀπαρασάλευτος.

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνες διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου;

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς τὰς ἱεράς Μορφὰς τῶν ἀγωνιστῶν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ;

Ἔαν ναί,

Γράψου συνδρομητὴς στὸ μοναδικὸ ἐκδιδόμενο κάθε τρεῖς μῆνες ἱστορικὸ περιοδικό.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100.

Κυκλοφοροῦν ἐπίσης καὶ οἱ τόμοι τῶν ἐτῶν 1976 καὶ 1977 (δεμένοι) πρὸς 120 δραχμὰς ἑκαστος.

Μερικὰ περιεχόμενα ἀπὸ τοὺς τόμους 1976—1977.

* Ἡ δίκη τοῦ Κ. Καραγιαννίδη ποῦ ἀπεπειράθη τὸ 1927 νὰ κόψῃ τὰ γέννητα τοῦ σχισματικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

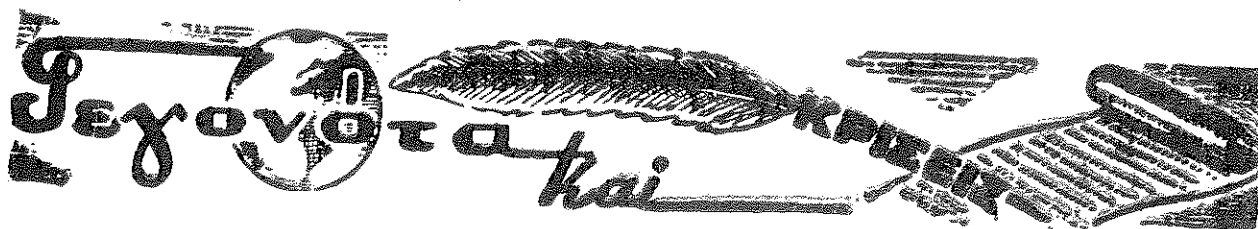
* Ἡ περιγραφή τῆς ἐμφάνισως, ἀπὸ ἐπιζώντας μάρτυρες, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1925.

* Ἡ Νεομάρτυς Αἰκατερίνα Ρούττη καὶ οἱ αἱματηρὲς σκηνὲς τῆς Μάνδρας τὸ 1927.

* Δεινοπαθήματα Γ.Ο.Χ. ὑπὸ σχισματικῶν.

* Ἱεραὶ Μορφαὶ Ἀγωνιστῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. : Ἱερώνυμος Πνευματικός, Παπᾶ-Γιάννης Φλώρος, Ἱερομ. Ἀρσένης Σακελλάρης, Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Ξενοφωταῖνος, Παπᾶ-Βασίλειος Σακελλαρόπουλος, Ἱερομόναχος Γεράσιμος Διονυσιάτης, κ.ἄ.

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε στὸν ἐκδότη τῶν Πατρῶν: Ἀρχιμανδρίτην Καλλιόπιν Π. Γιαννακούλου, Γαλαξιδίου 14 Πειραιᾶ. Τηλέφ. 40.60.88.

Προκήρυξις Διαγωνισμού

Τὸ Γενικόν Φιλόποστον Ταμείον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προκηρύσσει δημόσιον μειοδοτικὸν διαγωνισμὸν δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν

1. Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν 9.000 τεμαχίων Ἡμεροδεικτῶν τσίχου.

2. Διὰ τὴν ἐκτύπωσιν 12.000 τεμαχίων Ἡμεροδεικτῶν τσέπης.

3. Διὰ τὴν προμήθειαν 1.000 κιλῶν καθαροῦ κηροῦ μελίσσης (πίστες).

Γίνονται δεχταὶ προσφοραὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Σωματείου ἐπὶ τῆς οἰκίας Κόνιγγος 32, 3ος ὄροφος, μέχρι τῆς 17 Ἀυγούστου 1978, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 12ην μεσημερινίην, ὅτε θὰ γίνῃ ἡ ἀποσφράγι-σις τῶν προσφορῶν. Πληροφορίαι καθ' ὅλας τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ κατὰ τὰς ὥρας 8—13, τηλέφ. 3628.280.

Ὁ Πρόεδρος
Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἡ ὁμορφὴ νύμφη τοῦ Θεσσαλονίκου, ἡ ἱστορικὴ συμ- πρωτεύουσα τοῦ Βορρᾶ ἢ Θεσσαλονίκη μας δέχθηκε μεγάλο τραῦμα στὰ σπλάγχνα της ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἐργελάδον.

Διηλαδὴ, οἱ ἀπότομες καὶ ἀτακτὲς κινήσεις μέρους τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ποὺ ὀφείλονται σὲ φυσικὰ κί- τια μέσα σ' αὐτήν, δημιουργοῦν συχνὰ καὶ ἐδημιούρ- γησαν πρόσφατα τὸ μεγάλο κακό. Πολυκατοικίες ἐ- πεσαν, σπίτια ἰσοπεδόθηκαν ὁδοὶ ἀνοίξαν ἐγείρον- τας καπνοὺς καὶ ἀνθρώποι πολλοὶ ὤρθηκαν τραγικὸν τέλος.

Ἡ γῆ καὶ πάλιν ἀγλῶπως στεναζάσσα ἐδόθησαν διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, κατὰ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Χρειάζεται λοιπὸν, τὰ διάφορα μηνύματα καὶ τὰ «σημεῖα» ποὺ μᾶς στέλλει ὁ Κύριος νὰ μᾶς κάμουν νὰ γυμνώμεν, τὴν αἰτία τῶν φυσικῶν αὐτῶν κακῶν ποὺ εἶναι ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ καὶ νὰ σπεύδωμεν πρὸς διόρ- θωσιν καὶ μετάνοιαν.

Ἄς μὴ παρασυρόμεθα ἀπὸ τὴς κρίσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν ὀρθολογιστῶν οἱ ὁποῖοι ἀποφαί- νονται πῶς αὐτὰ ἀπλῶς εἶναι ὑποχθόνιοι κρότοι καὶ ἐκρήξεις τοῦ μυθολογικοῦ γίγαντος, τοῦ Ἑργελάδου.

Ὅπως πιστεῖται, λανθασμένα οἱ πρόγονοί μας, πρὸ Χρι- στοῦ. Ἄς ἀκούσωμεν τὸν σοφὸν τῆς Ἐκκλησίας Ποι- μένα καὶ Πατέρα, τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον, λέγοντα: «Ἡ αἰτία τῶν σεισμῶν, ἀδελφοί, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, τῆς δὲ ὀργῆς τοῦ Θεοῦ αἷτιον αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν καὶ πολλαί».

Γι' αὐτὸ καὶ πάλιν ἄς σπεύδωμεν πρὸς διόρθω- σιν. Οἱ καιροὶ οὐ μένεται ὁ Καιρὸς ἡμῶν ἐγγὺς ἐ- στίν. Τὰ χρόνια φεύγουν ἀνεπιστρεπτι καὶ χρειά- ζεται, χωρὶς ἀναβολὴν καμμία, ὁ ἄνθρωπος νὰ ρυθ- μίσῃ τὰ τῆς ψυχῆς, ἐγκαρως, πρὶν ὁ θάνατος ὡς κλέ- πτης ἀρπάξῃ αὐτήν, ὅπως τοῦτο συμβαίνει συχνά. Ἄς τὸ νοιώσωμεν, οἱ σειμοὶ εἶναι ἐντοναὶ προειδο- ποιήσεις πρὸς σωτηρίαν μας· εἴθε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς προεστώτας τῶν Ἱερῶν Μο- νῶν καὶ Ἑσυχαστηρίων, τοὺς ἐφημερίους καὶ ἐκκλη- σιαστικὰ συμβεβλητὰ τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς Διοικήσεις τῶν Θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλη- σίας, ὅπως μᾶς γνωρίσουν τὸ ταχύτερον καὶ οὐχὶ ἄρ- γότερον τῆς 1) 14.9.77, τηλεφωνικῶς ἢ ἐγγράφως καὶ σαν ἐπιβαλλομένην διόρθωσιν, ἀφαιρέσιν ἢ πρόσθεσιν στοιχείων πρὸς πλήρη ἐνημέρωσιν τῶν πρὸς ἐκτύπω- σιν Ἡμερολογίων τσέπης τοῦ ἐτους 1978, ἐκ τυχόν ὑπαρχόντων λαθῶν ἢ παραλείψεων μερικῶς ἢ ὁλικῶς σχετικῶς μὲ ἀριθμοὺς τηλεφώνων, ἀρχιερεῖς Διευθύν- σεις, μέσα μεταβάσεως ἢ πᾶν ἕτερον χρήσιμον στοι- χεῖον.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως Συντάξεως

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ μας ἐπιφυ- λάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρί- σιν τῆς οἰονδήποτε χειρόγραφον Χειρόγρα- φα δημοσιευθέντα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

“ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας